

TABULARA, TALANA, YALANA BALTA

**IRKÇILIĞA,
SÖMÜRÜYE,
ŞERİATA HAYIR!..**

Sorumlusu: Av. Hayri BALTA

hayri@tabularatalanayalanabalta.com

www.tabularatalanayalanabalta.com

GAZİANTEP'TEN ANKARA'YA

CEMİL ALEVLİ'NİN TABLOLARI...

Dağ yolu

Dağ Gölü

Dr. EMİN KILIÇ KALE TOPLULUĞU

Soldan 1. Mr. Ayzli; 2. sıradaki ise Dr. Emin Kılıç Kale...

TABULARA, TALANA, YALANA BALTA

IRKÇILIĞA,
SÖMÜRÜYE,
ŞERİATA HAYIR!..

Sorumlusu: Av. Hayri BALTA
hayri@tabularatalanayalanabalta.com
www.tabularatalanayalanabalta.com

Dağ yolu

Dağ Gölü

CEMİL ALEVLİ'NİN TABLOLARI...

Dr. EMİN KILIÇ KALE TOPLULUĞU
Soldan 1. Mr. Ayzli; 2. sıradaki ise Dr. Emin Kılıç Kale...

GİRİŞ

47 yıl önce yazılan bu mektubun asıl amacı: İncil'in nasıl yorumlanması gerektiği konusunda bilgi vermektir.

Burada "Saygı Değer İncil Öğretmenim" dediğim Mr. Ayzli'dir. Kendisi bir Hıristiyan misyoneri olup Gaziantep Amerikan Hastanesi'nde 1950-1960 yıllarında müdürlük yaptı. 15 günde bir Sayın Öğreticim Dr. Emin Kılıç Kale'nin derslerine geldiğinde kendisi ile İncil konusunda tartışmalar yapılırdı... Sonraları, bizim görüşlerimiz kafasına yatmadığı için bir daha derslerimize gelmedi....

"Sayın Öğreticim" dediğim ise Dr. Emin Kılıç Kale'dir... Dr. Emin Kılıç'tan sonra da Prof. Dr. İlhan Arsel'e Sayın Öğreticim demeye başladım... Prof. Dr. İlhan Arsel Hukuk Fakültesi'nde Anayasa Hocamdı ve ayrıca Prof. Dr. İlhan Arsel, ŞERİAT ve KADIN davada, vekil edimdim...

28. Eylül. 1962 tarihinde yazılan bu mektup yeniden yazılırken kimi bölümlerine anı niteliğinde yeni eklemeler yapılmıştır. Bu eklemeler üslûptan anlaşılmalıdır.

+

Sayın Mr. Ayzli,

1. Başımdan geçen olayları anlatacağım bu mektubumda...

Gerçi geç kaldım bu mektubumu yazıp yollamada...

Göndermeliydim daha önce; ama nedeni vardır gecikmemin.

Yoksa çok daha önce yazardım, bunu bilin...

Bir kaza geldi başıma. Uğradım bir iftiraya.

Yakaladı polisler beni; çektiler sorguya.
Çıkarıldım yargıçların karşısına.
Duruşma sürdü aylarca.

2. Başımdan geçenleri öğrenince hak vereceksiniz
mektup yazmakta gecikmiş olmama.

İnsanlığa acıyacaksınız başımdan geçenleri
okuyunca...

Göreceksiniz: İsa'dan beri geçen iki bin yıllık süre
içinde insanlık ilerleyememiş düşünce yolunda.

Nasıl gelmişse insan dünyaya, öyle gitmiş toprağa...

3. Vardır dünyanın her yerinde ilkeller...

Kutsal kitaplarda bunların adı "ölü" olarak geçer.

Sizin Amerika'da daha çoktur bu ölümler.

Güldürür buradan bizleri sizdeki ölümler...

Bu "ölü"lerden her toplumda bulunur.

Nasıl olur da insanlık bu ölümlerden kurtulur?

4. Sizdeki "Ölümler"; rengi kara diye sataşırlar insana.

Yemek yemeye utanırlar lokantada onlarla bir
arada.

Kaçınırlar bir otobüste birlikte yolculuk yapmaktan,
aynı çatı altında tiyatro seyretmekten, aynı okulda
çocuklarını okutmaktan...

5. Mutsuzdurlar siyahlarla bir ülkede yaşamaktan.

Yüksek görürler kendilerini onlardan.

Beğenmezler onları,

Yaparlar her türlü baskıları.

Başlarını yararlar renkleri kara diye.
Akıtlılar kırmızı kanlarını yere.

Yakaladıklarını döverler dördü beşi bir araya
geldiklerinde;
Ağlatırlar analarını öldüresiye...

6. Okuruz haberlerini, görürüz resimlerini
gazetelerde.
İnsanlık nerde, bunlar nerde?

Üzülürüz insanlık adına yaptıklarından;
Kaldırılmalı o özgürlük heykeli Amerikan limanından.

7. Bizdeki "Ölüler" ayrıksı düşünüyor diye çatarlar
insanlara;
Karışırılar, yediğine, içtiğine, giydiğine yatıp
kalktığına...

8. Şimdi size, bizdeki "Ölüleri" anlatacağım.
Bizdeki "Ölülerin" ne denli ilkel olduğunu
yansıtacağım...

Bizdekiler; kendileri gibi düşünüp yaşamayan
insanlara kara çalarlar, çamur atarlar.
Bu yaptıkları ile övünerek milliyetçilik-
mukaddesatçılık taslarlar.

9. Kafayı bizlere takan ilkeller bu günlerde başladılar
bizlere çamur atmaya,
"Meşin şapka giyermişiz, güneşte takar, gölgede
çıkarırmışız." diye kafa tutmaya.

10. Meşin şapka giymek; Sayın Öğreticim Dr. Emin
Kılıç Kale'nin bir alışkanlığı idi.

Sayın Öğreticim meşin şapkasını gölgede çıkarıp, güneşte giymesi kimilerinin ilgisini çekerdi.

11. Biz öğrencilerinden birkaçı da ona özenerek meşin şapka giydik.

Hocamıza özenen üç dört öğrenciydik.

12. O zamanlar kamu kurumunda çalışan işçiler; Devletin kendilerine sosyal yardım amacı ile verdikleri meşin ceket ve şapka giyerlerdi.

Sermaye bekçileri ise meşin ceket ve şapka giyen sendikalı işçilere komünist derlerdi.

Müfterilerin meşin şapka giymemizden rahatsız olmalarının nedenini bu idi.

Bizlerin de meşin şapka giymesi komünist sayılmamıza yetmişti.

13. Meşin şapka giyermişiz,

Rakı içmezmişiz.

Bara, saza, kahveye gitmezmişiz.

Bunlar yanında yalan söylemezmişiz.

Güzeli severmişiz...

Yolumuz bile bir tane imiş,

Yalnızca o yoldan gidip gelirmişiz...

Partilere, derneklere, toplantılara katılmamışız,

Kimsenin aldığına verdiği karışmamışız.

Emin Kılıç ne derse onu yaparmışız.

Emin Kılıç'ın çalmadığı çalgı aleti yokmuş.

Gelip giden öğrencisi çokmuş...

Bilgiliymiş, görgülüymüş.

Batıyı-doğuyu, her yeri, gezip görmüşmüş...

İncil'de, Kuran'da, dinde, tasavvuf'ta kimseler kendisine yetişemezmiş.

Amma ve lâkin!.. Namaz kılmazmış, oruç tutmazmış, Hacca gitmezmiş.

14. Şimdi ise evinde ders vererek gençleri baştan çıkarıyormuş...

Onları dinden imandan ediyormuş, kişiliklerini öldürüyormuş.

Hipnotizma, manyetizma ile akıllarını başlarından alıyormuş.

Öğrencilerini de o denli kendisine bağlamış ki; tokat atıyormuş da hiç biri sesini çıkarmıyormuş.

Saymakla, söylemekle bitiremem bunları size...

İşte bu gerekçelerle yüklendiler bize...

15. Bir Emin Kılıç korkusu var bizdeki ölülerde.

Bir son vermek istiyorlar Emin Kılıç'ın öğretilerine.

Ama Emin Kılıç'ın yasalara aykırı bir davranışı yok ki;

16. Yokluyorlar geçmişini, tertemiz; yurdunu savunmak için yirmi beş savaşa girmiş.

Mısır'da İngilizlere tutsak düşmüş...

Tutsaklıktan kurtulup geldiğinde, ayağının tozu ile Antep savaşına girmiş.

Antep savaşı bitmiş,

Hadi babam Batı Cephesine gitmiş...

Yirmi altı yaşında dönmüş çocukken gittiği cepheden...

Yeniden öğrenimi sürdürmeye başlamış kaldığı yerden ...

17. Araştırıyorlar, soruşturuyorlar hiçbir leke yok geçmişinde...

Kara çalmak, çamur atmak zor değil ya bizde...

Emin Kılıç evinde ders veriyor ya...
Gençleri baştan çıkarıyor ya...

Ne yapmalı?
Emin Kılıç'a kara çalmalı.
Çamur atmalı.

Dinsiz demeli, zındık demeli.
Ne yapıp ne edip öğretilerine bir son vermeli...

18. İşte böylece, düşünmüş taşınmış bizdeki
“Ölüler...”

Demişler şunlara bir oyun oynayalım da dünya kaç
bucakmış görsünler.

İşte anlatacağım olaylar
Bu zavallıların bize kurmuş olduğu tuzaklar...

19. Sayın Öğreticim ders verdiği topluluğa ad olarak
“Musikide Hayat Dersleri” adını vermiş.

Kısaca “MHD” demiş..

Oluşturduğu bu topluluğu, önceleri, “Yeni Çığır”
dermiş.

Sonradan bu ad yerine “MHD” demiş

20. Derslerde, günün olayları üzerine konuşulurdu.
Sorular Öğrencilerce, dinlemeye gelenlerce
sorulurdu.

Soru soran kalmayınca tasavvuf musikisi icra
edilirdi...

Bu dersler, 20'de başlar; en geç 24'te bitirilirdi.

21. Sayın Öğreticime intisap edişimde çok zayıf ve
halsizdim.

Aynı zamanda da yeni evli idim.

Dr. Emin Kılıç Kale, biraz kendimi toplamak ve biraz da nefsimi terbiye etmek için olsa gerek bana ve benimle birlikte başka bir arkadaşla emir vermişti.

“Bundan böyle eşinizle yataklarınızı ayıracaksınız!” demişti.

22. Tarikat anlayışına göre Mürşide uymak bir müridin görevi idi.

Yoksa sulûkta ilerleyemezdi.

Ben de buna uyduğum.

Ama dedikoduya neden oldum.

Haklı olarak akrabalar,

Eşimle yatağımı ayırmış olmama bir anlam veremediler.

Bunun nedeni Dr. Emin Kılıç Kale dediler.

23. Meşin şapka giymemden sonra

Eşimle ayrı yatmam da battı onlara...

Eşimle ayrı yatmam komünist olarak anılmamın ikinci nedeni oldu.

Çünkü onlara göre her aykırı davranışta bulunan; ya komünist, ya da masondu...

24. İşte bu nedenle bana iftira attılar.

Komünisttir diye tutuklattılar.

Müfterilerden biri: Milliyetçilerin teorisyeni olan Ülkücüye Notların yazarı,

Bu teyzem oğlu olan Mete Necdet Sevinçtir, haşarı mı haşarı...

Şimdilerde ise Yeni Çağ gazetesinde ötmektedir.
Emekli ama; adı, Ergenekon davasında geçmektedir.

25. İşte bu Necdet Sevinç, eşimle ayrı yattığımı, duyunca; beni, Emin Kılıç Kale'nin etkisinden kurtarmak istemiş...

Gaziantep Emniyetinin desteğinde ve arkadaşları ile birlikte sözde bana iyilik olsun diye işe girişmiş...

26. Tertipçilerden biri de şimdilerde pek meşhur olan Marmara Üniversitesi İlahiyat Fakültesi Dekanı Zekeriya Beyaz'dır.

Şimdi yapıp yapmadıklarını bilmiyorum ama, her ikisi de, o zamanlar polise ajanlık yapmıştır.

27. Zekeriya Beyaz ile Necdet Sevinç'in o zamanlar polise ajanlık yaptıkları kendi itirafları ve mahkeme kararı ile belgesel olarak elimdedir...

Sırası gelince bu belgeler sergilenecektir.

28. Amaçları bir komünist örgütü çökerterek meşhur olma.

Oysa komünistlik Hocamla bana çok uzaktı.

Dr. Emin Kılıç Kale'nin ve benim komünistlikle ilgimiz olmadığı gibi, komünizm hakkında bilgimiz de yoktu...

Bilgimiz ve ilgimiz: Atatürkçülük, Musiki ve tasavvufçuluğa...

29. Zarar verelim derken yararlı oldular bize.

Mahkeme kararı ile:

"Atatürkçü ve aydın!" sayılan ikinci bir kimse yoktur ülkemizde...

"Atatürkçü ve aydın bir kimse!" mahkeme kararı var elimde.

30. Sayın Öğretmenim, hatırlarsınız derslere ilk geldiğim günleri.

Yüzüme bakılamayacak bir durumda idim bes belli.

Yoktu ayakta durur halim.

Değil ayakta durmak; doğru dürüst bir oturağa (Koltuğa, kürsüye, sandalyeye) bile oturamazdım.

Yara bere içinde idi her yanımla,
Sağım, solum, kığım, koltuk altım.

O günler 26 yaşında idim.

Yaşamımın en bunalımlı günlerinden birinde idim.

Çok cahildim, işsizdim, mesleksizdim, parasızdım.

Öylesine bilgisiz ve görgüsüzdüm ki;

Okuyup yazmak şöyle dursun; işitmiyordu ağızımdan
çıkanı kulağım...

31. Ağızımdan çıkanı duymuyordum,

Ne söylediğimi bilmiyordum.

Gözlerim vardı, göremiyordum.

Dilim vardı söyleyemiyordum.

Kulaklarım vardı ama, duymuyordum.

Refleksimi yitirmiştim: İnmeliydim,

Kötürümdüm kendimi yürüyemiyordum.

32. Oyuncak olmuşum cinlerin elinde.

Cin denirdi insanın en cinivizine.

Her yanımla sarmıştı kötü ruhlar.

Cin kavramı yanlış anlar şeriatçı mollalar.

İnsanın dışında boşuna "cin" diye bir varlık ararlar...

33. Cin, kendi çıkarını toplum çıkarı üstünde tutan

ve bu amaçla elinden geleni yapan bencil ve çıkarıcı insanları simgeler.

Örnek: Günümüz hayalî ihracatçıları, naylon fatura sahtekârları, komisyoncular, rüşvetçiler, uyuşturucu tacirleri, zenginlerimizi haraca bağlayan mafya örgütleri, dini siyasete ve ticarete alet eden ikiyüzlü siyasetçiler, tam birer cindirler.

34. Topluma zarar veren bütün bunlar cin taifesinden sayılır.

Şeriatçılar, politikacılar; insanlarımızın dikkatini görünen cinlerden görünmeyen cinlere kaydırır...

35. Sayın Öğreticim Dr. Emin Kılıç Kale,
Sakat olan organlarım üzerinde gezdirince elini,
Yılına kalmadı doğrultuverdi belimi.

Görür oldu görmeyen gözlerim,
Duyar oldu duymayan kulaklarım,
Tutar oldu tutmayan ellerim ayaklarım.

Bir ölü idim sanki yeniden doğdum.
Kötü ruhlardan, inlerden, cinlerden, şeytanlardan
kurtuldum,

Çünkü yazılmıştır: **“Matta, 11/5: Körlerin gözleri açılıyor, topallar yürüyor, cüzamlılar temizleniyor, sağırılar işitiyor, ölüler diriliyor...”**

ve yine:

**“Matta, 15/31: ve İsa onları iyi etti. Şöyle ki:
Dilsizi söyler, çolağı sağlam,
Körü görür ve topalı yürür...”** etti.

36. İncil’de geçen **“Görmeyeni görür kılmak,
Sağırı duyar duruma getirmek,**

**Dilsizi dillendirmek,
İnsanı cinlerden, şeytanlardan kurtarmak
Ve ölüyü diriltmek”** simgesel anlatımlardır.

Şeriatçı mollalar bütün bu simgeleri gerçek anlamda anlamaktadır.

37. Oysa bir ölüyü; değil İsa, İsa'nın babası (Allah'ı) gelse diriltemez.

Değil bir Allah; bin Allah bir araya gelse, ölmüş olanı diriltemez...

Bu mecaz anlatımdır, din dilidir, çoğu kişiler bilmez...
Simgesel anlamı bilinmezse insana yarar vermez.

Ne var ki mektup yazdığım kişi, Misyoner Mr. Ayzli bile İncil'i böyle yorumlayamamış,

Ve: “Ben bu yazdıklarınızdan bir şey anlayamadım!” diyerek mektubumu geri yollamış.

Bu göstermektedir ki, bir misyoner bile İncil'i anlamaktan acizdir.

İncil'in mâna dünyasına, ezoterik anlamına girememiştir.

38. Ne var ki bendeki bu değişiklik; iyi karşılanacağı yerde kötü görülmüştür.

Babama baskı yaparak: “Oğlun Emin Kılıç Kale'ye giderse dinsiz olacak!” denmiştir.

Babam, bana dedi: “O, Emin Kılıç'a gitme!”

Ben Babama dedim: “Kötü mü oldu oraya gittimse?”

39. Bendeki değişikliği görmüyor musun?

Sigarayı, içkiyi bıraktım, buna ne diyorsun?

Boşta gezen biri idim.
Şimdi bir işe girdim...

Babam: “Sigara da iç, içki de iç. Yeter ki ona gitme.
O adam seni büsbütün dinsiz edecek! Beni dinle...”

40. İki bin yıl önce kötü bir insanın iyi bir insan olması olumlu kabul edilerek “dirildi” deniyordu.

Günümüzde ise kötü yolda alışkanlıkları olan bir kişinin “dirilmesi” istenmiyordu.

Benim gibi; içki içen, kavga yapan, boş gezen, kahvelerde, sazlarda, barlarda sürten,

Ne çıkar; aldığı veremeyen, yolunu şaşırılmış, sözünde duramayan bir kişiden...

Emin Kılıç'la karşılaşır karşılaşmaz bu davranışlarını bir çirpıda bırakıyor.

Kötü iken iyi oluyor.

Ama bütün bunlar halkoyunda iyi karşılanacağı yerde kötü karşılanıyor.

İyiye yorumlanmıyor.

“Sen, diyorlar, yine içki iç, başıboş yaşa.

Boş gez, oyalan kahvelerde, barda, sazda...

Boşboğaz ol, tek gitme o adamın yanına,

Toplum nereye gidiyorsa sen de git oraya...”

41. Babam, amcam, dayım, halam-teyzem,

Yakın arkadaşlarım; konu komşum...

Diyorlar “Gitme oraya yalvaralım!

Her konuda sana yardımcı olalım!”

42. Bütün bunlara karşı direniyorum.

“Ben Sayın Öğreticimin zararını görmedim, giderim!”
diyorum...

Çünkü Dr. Emin Kılıç'a gitmek demek: “Gerekçeli yaşam” demektir.

Gerekçeli yaşam demek ise tekamül edip yükselmektir.

Oradan ayrılırsam işe yaramazdım, verimli olamazdım.

Bir iş yapamazdım kendiliğimden, kuru bir ot gibi ateşe atılırdım...

Çünkü yazılmıştır:

(İncil. Yuhanna, 15/1-8: Ben hakiki asmayım ve Babam bağcıdır.

Bende meyve vermeyen her çubuk koparılır, yakılır.

Her meyve veren daha ziyade versin diye onu temizler.

Benim size söylediğim bu sözler de size temizler...

Bende durun ve ben de sizde.

Çubuk asmada durmazsa, veremez meyve.

Siz de kendiliğinden meyve veremezsiniz.

Ben asmayım, siz çubuklarımsınız.

Bende durun ve kendisinde durduğum kimse çok meyve verir.

Çünkü bensiz bir şey yapamazsınız.

Eğer bir kimse bende durmazsa dışarı atılır ve kurursunuz.

**Bende durmayan toplanıp ateşe atılır,
Eğer bende durursanız ve sözlerim sizde
durursa,
Her ne isterseniz dileyin, size olacaktır...)**

43. Gerçekten de Dr. Emin Kılıç, bizlerdeki olumsuz davranışlara şiddetli bir tepki gösteriyordu.

İnsana yakışmayan alışkanlıklarımızı gördüğünde, duyduğunda tepemize binirdi...

Tepemize binince öğrenci arkadaşlar arasında aşağılık ve suçluluk duygusu duyuyorduk.

İşte bu duygusal durumdan kurtulmak için ya kendimize çeki-düzen veriyorduk.

Nitekim ateşe, fırına girmeyi göze alamayarak olumsuz davranışlarına uyanlar (nefsine) topluluktan atılıyordu..

Ayrılsa da kurtulamıyordu...

Ayrılanlar çok aşağı sıfatlarla anılıyordu.

Ayrıca nefsinin düzeltme çabasından kaçarak sorumsuz bir yaşamı yeğleyenler bütün öğrencilerce de suçlanıyordu.

44. Babamın, amcamın, dayımın, teyzemin, konu-komşularımın ve yakın arkadaşlarımdan sözleri beni etkilemiyordu.

Sayın Öğreticime gitmek bana daha iyi geliyordu...

Babam; beni, doğup büyüdüğüm evden kovdu.

Kira ile tuttuğum tek odalı bir kulübe meskenim oldu.

Banyom, mutfagım, yatak odam bu bir tek odalı bir kulübe idi.

Bu kulübede yaşıyordu toplumdaki dışlanmış biri...

45. Babam ve ev halkım bana düşman olmuştu.
Yakın çevrem diyordu: "İyiden iyiye dinsiz oldu!"

Her şeyi göze almıştım,
Sonuna değin dayanacaktım.

Çünkü yazılmıştır:

"Matta, 10/35: Çünkü ben; adamı babasına ve kızı anasına karşı ve gelini kaynanasına karşı ihtilafa koymaya geldim ve adamın düşmanları kendi ev halkı olacaktır. Babayı ve anayı benden ziyade seven bana lâıyk değildir. Oğlunu veya kızını benden ziyade seven bana lâıyk değildir. Ve haçını alıp ardımca gelmeyen bana lâıyk değildir."

Tümcesi gereği, bir kere, haçı sırtlanmıştı.

46. Dayanıyordum.

Onların değil kendi görüşümün doğruluğuna, inanıyordum.

Kendim seçiyordum yolumu.
Doğru olan, gerçek olan buydu.

Hak (doğru) bildiğim yolda tek başıma kalsam bile gitmek istiyordum.

Ölümü bile göze almıştım, gerekirse ölmek istiyordum.

Çünkü ben doğru olanı, güzel olanı, iyi olanı yaparak yeniden doğmak istiyordum.

Çünkü yazılmıştır: **"Yuhanna, 3/3: Bir kimse yeniden doğmadıkça Allah'ın melekûtuna giremez!"** diye yazıldığını biliyordum.

47. Bu, tümce şöyle demektir.

Doğru olanı; geleneklerin, göreneklerin, dinlerin koşullanmışlığına değil de akıl ölçüsüne göre düzenlemek gerektir.

Din literatüründe buna yeniden doğmak denir.

Allah'ın melekûtuna girmek; yani vuslata ermek, diye dile getirilir.

Bu deyim tapınma ile bir ilgisi yoktur.

Allah'ın melekûtu demek: "Genel doğrular, olumlu kavramlar, yüce değerlere uygun yaşam..." demektir...

48. Sayın Öğretmenim, yeniden doğuş çabalarımı, buradayken, yerinde izlediniz.

Özellikle; benim ve benim gibi yeniden doğmak isteyen "balıkçı" arkadaşlar üzerinde dururdunuz.

49. Bilmeyenler için bu kavramı açıklamak istiyorum.

Balıkçı deyim yalnızca İncil'de geçtiğini söylüyorum.

İncil'deki balıkçılar halktan, emeği ile geçinen, kişilerdi.

YENİDEN DOĞMAK için İsa'ya çıraklık etmişlerdi.

İsa'nın ölümünden sonra İsa'nın öğretilerini yaymak için ölümü göze almışlardı.

Ölümlerle savaşa girmişlerdi...

50. Bizlerin de Dr. Emin Kılıç'ın öğretilerini yaymak için böyle bir görev üstleneceğimiz umulurdu.

Ne var ki böyle olmadı. Sayın Öğreticim kendisine yapılan haksızlık üzerine "Göğe Çekilme" adı altında zamanın yöneticilerine küserek umudunu.

51. Benim yüzümden başlarına bir iş geleceği korkusu ile yaşıyorlardı.

“Başımıza gelenler senin yüzünden!” diyorlardı.

Oysa soruşturmaya uğramasının nedeni, Sabah Gazetesinde Burhan Cahit Günenç’le yapılan röportajdı...

Eğer o röportajı bizlerden biri yapsa idi: “Ne alçaklığımız, ne de eşekliğimiz!” kalırdı.

52. Komünistlikle yargılanmam da Sayın Öğreticimle ters düşmemin başlangıcı oldu.

Oysa kendisi de, üç öğrencisi ile birlikte aynı soruşturmaya olup kendisini Emniyette buldu...

Bütün bu soruşturmalar Zekeriya Beyaz ve Necdet Sevinç’in Gaziantep Emniyetine verdikleri raporlar üzerine yapılyordu.

Gerçi hepimiz de aklandık ama bir kere iftira atılmış oluyordu

Ve de iftiranın izi kalıyordu...

53. Bu soruşturma üzerine bilimsel sosyalizmi (komünizmi) merak ederek sol kitapları okumaya yöneldim.

Okudukça kendimin doğuştan materyalist olduğunu öğrendim.

Demek ki ben doğuştan materyalist ve sosyalistmişim de haberim yokmuş...

Doğal yapım gereği söylenip duruyormuşum da bildiğim yokmuş...

54. Bu ters düşme sonucu Sayın Öğreticim idealizmin “solipsizm” kolunda kaldı.

Benden başka öğrencilerinin hepsi de “solipsizmi” dünyanın en büyük felsefesi sandı.

Hâlâ ve hâlâ “Diyen sensin!” derler.
Bu deyimim ne anlama geldiğini bile bilmezler...

55. Bu deyimimi önceleri Yargıtay Başkanı İmran Öktem'in söylemine benzetirdim.

Sanırdım ki, Allah için: “Var diyen de, yok diyen de insan!” derdim.

Sonradan anladım ki, bunlar her şeyin yaratıcısı olarak insanı görüyorlar.

İnsan olmasaydı hiçbir şey olmazdı diyorlar.

Böylece “İnsan olmasaydı madde de olmazdı!” demek istiyorlar.

56. Bir keresinde şöyle bir tartışmamız oldu Sayın Öğreticimle:

“Bu görüşe göre, anamız bizi doğurmadı; biz, anamızı doğurmuş oluyoruz. Çünkü biz olmasaydık, ana diyen olmazdı...” deyince:

Dedi: “Evet, sen olmasaydın, ana deyen de olmazdı. Çünkü ana deyen sensin!.. bil bunu artık gereğince...”

Bunun üzerine kendisine bir örnek gösterdim: “Değil mi ki her şey bizim zannımıza göre var.

Aslında madde diye bir şey yok; madde bizim vehmimizde var...

Öyle ise şu caddeden geçen otobüsü yok sayalım!

Eğer otobüsü gerçekten biz yaratıyorsak, otobüs bizim vehmimizde var ise; otobüsün önüne atlayalım.

Deyince: “Senin aklın yetmiyor, sen önce itaat

etmesini öğren!" dedi...

İşte benim itaatsiz oluşumun ve ters düşmemin başlangıcı bu tartışma idi...

57. Nazım Hikmet bu görüşün en çarpık, en yanlış bir görüş olduğunu söyler.

"Ne var ki bu felsefeyi çürütmek hepsinden zordur!" der...

Gerçekten de çok doğru... Batıda, bu görüşün (felsefenin) temsilcisi Berkeley oldu. (Öznel idealizm...)

Yurdumuzda ise bu görüşün bayraktarlığını Harun Yahya takma adlı kişi yapıyordu...

58. Akit gazetesi Harun Yahya'nın kitaplarının ilanını yaparken hep solipsizm felsefesinin propagandasını yapmaktadır.

Oysa solipsizm Akit gazetesinin sünnî inancına da aykırıdır.

Çünkü sünnîler maddenin varlığını kabul ederek solipsistlerden ayrılırlar.

Onlar, maddeyi de Allah'ın yarattığına inanırlar... (Nesnel idealizm...)

59. Sünnîlere göre madde gerçektir;

Ama, yaratan biri vardır ki ona da Allah denir.

Solipsistlere göre ise; madde diye bir varlık yoktur.

Madde diye gördüklerimiz insanın zannından başka bir şey değildir.

Tek benciliğe (Solipsizme) göre İnsan olmasaydı Allah da olmazdı.

Akit gazetesi bunların reklamını bilerek mi yapıyor, bilmeyerek mi?..

İster bilsin, ister bilmesin; amaç: Çürütmektir materyalizmi...

60. Biz maddecilere göre ise madde vardır...

Gerçektir; ama, doğmamıştır, doğrulmamıştır; yani yaratılmamıştır.

Ezelden vardır ve ebediyen de olacaktır.

Maddeyi yaratan maddenin dışında bir varlık yoktur.

Var dedikleri varlık sanaldır (hayalî-simgeseldir)...

61. Batı dünyasının kapitalistleri, kendileri maddeci oldukları halde, çıkarları gereği dincileri (düalist) ve solipsistleri (Yaratıcılığı insana indirgeyenler) var güçleri ile desteklemektedirler...

Ve bunlara su gibi para göndermektedirler.

Evrim görüşüne ve kurucusu Darwin'e

Saldıran Harun Yahya ve ekibine

Yardım ederler ölesiye...

62. Solipsizm felsefesi, İslam evliyalarının çoğunca da dile getirilmiştir:

Hepsi de: "Enel Hak! Ben tanrıyım!"; yani, "Yaratan benim!" sözlerini dile getirmiştir.

"Enel Hak" deyimini bir de şu anlamda kullanılır ki bunu da belirtmezsek böyle diyenlere haksızlık etmiş oluruz.

Bu deyimden bir anlamı da ben nefsimi terbiye ettim.

Tanrı ve din bilgisinde öylesine ilerledim ki en yüce olan Tanrı katına yükseldim.

Bu anlayış ve görüşe sahip çıkmaları nedeniyle çoğu canından olmuştur.

Kimisinin diri diri derisi yüzülmüş, kimisinin kafası kesilmiş, kimisi de hapislerde çürümüştür...

Hallaç-ı Mansur, Nesimi, Pir Sultan Abdal gibi Tasavvufçular bunların başında gelir...

Bunlara İslamiyet'in ilk aydınlanmacıları da denir...

63. Ben, aldığım öğreti (irşat, hikmet ve himmet) nedeniyle Sayın Öğreticimi olduğu gibi kabul ederek saygıda kusur etmedim...

"Hayatta, olur böyle şeyler dedim!.."

O ise beni, en ağır aşağılama (hakaret) ve küfürlerle kovdu.

Kovmak yanında Gaziantep'e benimle ilgisinin kalmadığını duyurdu.

Öğrencilerine de: "Kim benimle konuşursa onun da seyyah (aforoş) edileceğini" buyurdu.

64. Neyse bu ara girişinden sonra biz dönelim mektup işine.

Öğreteleriniz özgü idi bize...

Bizleri yakından izlerdiniz.

Yüksek öğrenim görmüş diğer öğrencilerden daha çok bizimle ilgilenirdiniz.

Yeniden doğuş çabalarımızı görünce mutluluk duyardınız.

Bizlerin "Yeniden doğuş" çabalarında önümüzü açmak için elinizden geleni yapardınız.

65. "Yeniden doğuş": İncil'de geçen dinsel bir terimdir.

İnsanın dinsel inançtan, gelenekten-görenekten kurtularak aklın verilerine göre bir yol izlemesidir.

"Yeniden Doğanlara"; olgunlaşmış insan (insan-ı kâmil-örnek insan) denir...

66. Yeniden Doğuşa erenler öncelikle dinsel kayıtlama ve kısıtlamalardan kurtulur....

Gerçeğe erenlere Ermiş-Erişmiş, İnsan-ı kâmil denir.

İnsan-ı kâmilin din felsefesinde sıfatı: Ddini ilmine göre Tanrıdır.

Yani üstün insan, yüce insan, erdem sahibi bilgili ve bilge insan Tanrı sıfatı ile ödüllendirilir.

Bu nedenle onların ağızından çıkana da Tanrı sözü (Allah kelâmı) denir.

67. Batınî tasavvufçular, böylece soyut Allah'tan somut Allah'a geçmiş olur.(Bkz. K. 57/3)

Ne var ki günümüz aydınları Batınî tasavvufçuların görüşlerini yanlış bulur.

Hepsi de yukarılarda bir varlık ararlar....

En laikleri bile “Elhamdülillah ben de Müslüman'ım!” deyip dururlar.

Oysa laiklik kelime anlamı laikos'tur ve bu da din dışı demektir.

Din dışı olan bir laiklikte, nasıl olur da dinsel dünya görüşüne itibar edilir...

68. Laikler seculerdirler, dünyevidirler.

Ahrete, öte dünyaya ilgisizdirler.

Maddenin yoktan var olmadığını kabul ederler.

Gerçekten de maddenin yaratılmamış olduğunu kabul etmek; maddeyi Allah'ın yoktan var ettiğini kabul etmekten daha bilimsel ve daha mantıklıdır.

Çünkü bilime göre: “Hiçbir madde yoktan var olmamıştır,

Ve var olan da yok olmayacaktır.” (Lavezion maddenin sakınımı yasası).

69. Artık soyut olan Allah'tan somut olan Allah anlayışına dönmenin zamanı gelmiştir.

Bu aynı zamanda İslam'ın emridir. (Bkz. K. 57/3)

İslam'a göre bir görünen Allah vardır ki bu Evrendir.

Bir de görünmeyen Allah vardır ki bu da akıl, sağduyu ve vicdanın verilerin olan genel değerlerdir.

Bu insanlık; ne zamana değin sanal varlığın arkasına düşecektir.

Ne zamana değin bu aydınların düşünceleri, diğer insanlara ters gelecektir.

Ne zamana değin bu insanlık, kendisine hiçbir olmayan sanal varlığın ardına düşülecektir.

Bu anlayış: insana, yalancı (kâzip) bir tevekkül ve miskinlikle oyalamaktan başka bir işlev vermeyecektir.

70. Böyle bir anlayış doğanın yaratış amacına da aykırıdır...

İnsanlık, karşılaştığı olayların nedeni aramadığı sürece karanlıkta kalacaktır.

Aklını kullanarak yıldırım olayına karşı paratoner icat edecektir?

İnsanlık ne zamana değin; **“Gök gürültüsünü işiten bir kimse şu aşağıdaki yazılı olan duâyı okursa, şâyet o gürleyişte yıldırım düşerse o kimseye isabet etmeyecek!”** diyecektir.

Böyle bir anlayış insanı felâketlerden korumaz.

İnsan; Tanrıyı kendi dışında aradığı sürece gerçeğe varamaz.

İnsan Tanrı'yı, maddenin gizinde ve kendi dışında değil de kendisinde aramalıdır.

Tanrı'ya erişmek isteyen; doğru, dürüst ve temiz olarak (Halis amel) yaşmalıdır.

71. Sayın öğretmenim, bizlerin yeniden doğuş çabalarını takdirle karşıladınız:

“Ne mutlu sizlere, ne mutlu yeniden doğmuş olanlara ve doğacak olanlara!” derdiniz.

Bizlerse elimizden geldiğince, gücümüz yettiğince dayanırdık,

Yeniden doğuşun gerektirdiği sancılara, zorluklara katlanırdık.

Böylece geçtik “dar kapılardan.” Çünkü yazılmıştır:

“Matta, 7/13: Dar kapılardan içeri girin; zira helâke götüren kapı geniş ve yol enlidir; ve ondan giren çoktur. Çünkü hayata götüren kapı dar ve yol sıkışıktır ve onu bulanlar azdır.”

72. Kolay değildir insanın olumsuz davranışlarını terk etmesi.

Bütün kötü alışkanlıklarını bırakarak doğruluğa, dürüstlüğe erişmesi...

Şimdi de sürüp gidiyor bu çabamız.

Bizleri, helâke götürecektir olan helake götüren geniş kapılardan kaçıyoruz...

Bizi ebedi yaşama götürecektir “dar kapılardan” geçmeye çalışıyoruz...

73. Dar kapı deyimi İncil’de geçen bir terimdir.

Bu deyim, “zor geçit” adı altında Kuran’da da dile getirilir.

İnsanın; kendisini zarara uğratabilecek, yüzünü kızartacak, başını öne eğdirecek eylemlere zorlayan duyguları (nefis-şeytan) olumsuzluğa çevirmek için gösterdiği çabaya “Dar kapı” - “Zor Geçit” adı verilir.

Bizleri kötülüğe, olumsuzluğa sürükleyen duyguya, düşünceye ve eylemlere din ilminde Şeytan adı verilir.

Şeytan da insanın kendisinde aranmalıdır.

İnsanın dışında şeytan diye bir varlığı inanmamalıdır.

74. Şeytan simgesinin karşıtı rahman (Allah-Tanrı) dır.

Bu deymi seyyar fotoğrafçılar çok kullanır.

Çektiği fotoğrafın negatifine şeytani,

Pozitifine de rahmani demeleri bundandır.

75. Kim kendisini olumsuzluğa sürükleyen duygulara, düşüncelere, eylemlere kaptırırsa, şeytanın yolunda...

Kim kendisini olumluğa sürükleyen duygulara, düşüncelere, eylemlere kaptırırsa olur; rahman (Allah-Tanrı) yolunda...

Bütün suç işleyenler yakalanıp da; polisin, yargıcın karşısına çıkarıldığında kendilerini şöyle savunur:

“ŞEYTANA UYUP YAPTIM!” Oysa kendilerine görünen Şeytan diye bir varlık yoktur.

Şeytan dediği kendisini suça sürükleyen duygu, düşünceleridir.

İnsanın dışında şeytan diye bir varlık nerededir...

76. İnsanın, suç işlerken; duygularının, düşüncelerinin tutsağı olması,

Eylemlerini önleyememesi,

Göreceği tepkinin sonuçlarını ve alacağı cezayı düşünememiş olması.

Gösterir kendisinin gelişmemişliğini ve irade zayıflığını...

Çünkü o an ki duygularının, düşüncelerinin tutsağı olmuştur

Yaptığı eylemin sonuçlarını hesaplamamıştır...

77. İşte insanı suça iten bu karşı konulmaz isteğe Şeytan adı verilir.

Bu suçu işlemeden önce içinden "CIZ!" diye bir uyarıcı gelir.

Bu uyarıya; rahmanî duygu (ALLAH!-TANRI!) denir...

İnsanın dışında var sanılan Tanrı nerededir?..

Ne varsa hepsi insandadır...

İnsanın dışında bir varlık arayanlar büyük bir yanılgıdadır.

(Bakınız.. K. 8/24, 50/16 ve 51/21)

78. Gelişmemiş insanlar akli ile değil de duyguları ile hareket eder.

Nefislerini temizleyerek kendilerini yüceltmekte güçlük çeker.

Kendilerini uyaran "cız!" duygusuna uyacaklarına, işin kolayına kaçarak arzularına teslim olurlar.

O, kendilerini olumluluğa yönelten yüce duygulara aldırmaazlar.

Nefisleriyle (Şeytanla) savaşım yerine kısa vadeli zevklerinin peşine düşerler.

Böylece içlerinde bulunan Allah'ın kendileri ile irtibat kurmasını önlerler.

79. Oysa amaç içimizdeki Tanrı'ya(Akıl, sağduyu, vicdan) uymaktır.

Tanrı'nın uyarısını duymak ve uygulamaktır.

Ne var ki bu iş zor olduğundan işin kolayına kaçılır. İnsanın bu zaafını tapınma (ibadet) kuralları ile kapatılır.

Sanırlar ki tapınmakla (ibadet etmekle) Allah işledikleri olumsuz eylemleri (Günah dedikleri) bağışlar...

Oysa yapılan olumsuz ve kötü bir eylem insanın, eğer kendisinde insanlıktan eser varsa, ruhunu tahrip eder, hırpalar...

80. Bütün dincilerin Allah için, din için, kitap için kendileri gibi inanmayan insanların canına kıymaları hep bu içlerindeki uyarıcıyı; yani sağduyuyu, insafı, vicdanı, (Allah'ı) öldürmelerindendir...

Oysa Allah; Peygamberine:

"Ey Muhammed! Onların doğru yola getirilmeleri senin üzerine borç değildir.

Allah dilediğini doğru yola eriştirir!" demiştir. (K. 2/272. Daha bunun gibi onlarca ayet vardır.)

81. Bütün dinciler kendilerini; doğruluğa, dürüstlüğe, iyiliğe, güzelliğe, dinsel deyimle Salih amel (Allah) yerine, tapınma (ibadet) kurallarını koydular.

Böylece Allah'a ibadet ederek huzura ereceklerini sandılar.

Anlayacağınız işin kolayına kaçtılar.

82. Sayın Öğreticim Dr. Emin Kılıç Kale'ye ne denli teşekkür etsek azdır.

Çünkü bizi Yeniden Doğuş'a ulaştırmıştır.

Bir kere teşekkürlerimi arz etmek istedim kendisine:
“Efendim, çabalarınızla kurtuldum kötü alışkanlıklarımdan

Sağlığını kavuştuk; sayende görür, duyar, söz söyler olduk zorlanmadan...

Tadını alıyoruz yaşantımızın.

Cehaletten olduğunu anladık sıkıntımızın...

Yaşıyoruz huzur ve güven içinde.” diyecek olduk kendisine,

Kestirme ve kesin bir dille:

“Cesur olun! İmanınız size kurtardı!” dedi bize...

Çünkü yazılmıştır:

“Matta, 92: Fakat İsa dönüp onu görerek: ‘Cesur ol kızım! İmanın iyi etti.

İnanmamış olsaydın iyi edemezdim seni....”

83. Kentimiz ilkellerinin gözünden kaçmıyordu bu yeniden doğmuş olmamız.

Yepyeni bir insan yapmıştı bizi çabamız.

Gözlerini kamaştırıyordu bizdeki bu değişiklik....

Geçemiyorlardı bizim gibi dar kapılardan, zor geçitten şimdilik.

Katlanmak işlerine gelmiyordu yeniden doğuşun zorluklarına.

Bu yüzden kapıldılar aşağılık duygularına.

Önceleri kuramda sanıyorduk bize karşıt oluşlarını. Sonra duyduk bizlere tuzak kurduklarını.

Şimdi de anlatayım bunların bize nasıl tuzak kurduklarını...

84. Geçen yıl birkaç genç, “konuk” olarak gelmişti derslerimize.

Sorular sormuşlardı Sayın Öğreticime.

Ara sıra derslerimizde ve “Tertiplerimizde” bulunmuşlardı.

Bizlere yakınlık göstererek dostluğumuzu kazanmışlardı.

Sayın Öğreticimin, öğretilerinden not tutmuşlardı.

O denli yakınlık göstermişlerdi ki sayın öğreticimin ellerini öpmüşlerdi.

Yemek yerlerdi, çay içerlerdi bizlerle,
Senli benli olmuşlardı hepimizle.

85. İlgilenmişlerdi. Daha çok benimle...

Şöyle demişlerdi Sayın Öğreticim Dr. Emin Kılıç Kale'ye:

“Öğrencilerinizden Hayri Balta'nın konuşmalarını daha iyi anlıyoruz.

Sizden; Hayri Balta'nın bizimle inip kalkmasına izin vermenizi istiyoruz.”

86. Bu istekleri üzerine Sayın Öğreticim “Yol arkadaşı, rehber, musahip olarak” beni görevlendirmişti.

Böylece bu polis ajanları, “muhbirler” ve “tertipleçiler” öğrencim olmuşlardı.

Böylece Necdet Sevinç, Zekeriya Beyaz öğrencim olmuşlardı.

Ne var ki sözlerimle akılları ... karışmıştı.

87. Kendileri ile olan konuşmalarımızda, bana göre çok basit olan sorular soruyorlardı.

Ben de sordukları bütün sorulara benden içtenlikle yanıt almışlardı.

Bildiklerimi, saklamadan olduğu gibi anlatıyordum, Düşünce ve görüşlerimi kendilerine açıklıyordum...

88. Meğer bunlar polise ajanlık yapıyorlarmış. Söylediklerim Emniyet'teki sicilime yazılıyormuş...

89. Bir de Bekir Kaynak, Cevat Güralp adındaki gençler vardı bunların yanında.

Bu ikilinin de adı geçer: Gaziantep Sorgu Hakimliği: E. 962/25, K. 962/104 sayılı kararında...

Bunlardan Necdet Sevinç, Bekir Kaynak ve Cevat Güralp olayın muhbirleri ve başlıca tertipçileri olarak belirtilmiştir.

Yaptıklarına Türkçede "Kışkırtıcı ajanlıktır" denmiştir.

Bunları yönetenlerin ve yönlendirenlerin başında olduğunu da Zekeriya Beyaz'ın kendisi belirtmiştir.

Şimdi yeniden Zekeriya Beyaz ile Necdet Sevinç'in yaptıklarına dönelim.

Zekeriya Beyaz ile Neçdet Sevinç bana göre çok basit olan sorularını inceleyelim.

Onların sordukları bütün sorulara bütün içtenliğimle yanıtlar verirdim

Bildiklerimi olduğu gibi anlatırdım; korkacağım bir şey yok ki... derdim...

90. Meğer bütün sordukları tuzak sorularmış.

Benden aldıkları yanıtları doğru götürüp Gaziantep

Emniyeti 1. Şubesindeki dosyama yazdırırlarmış...

Örneğin bir keresinde Zekeriya Beyaz bana şöyle bir soru yöneltmişti:

“Evlenme konusunda ne düşünüyorsun. Gençler görücü usulü ile mi?

Yoksa sevişerek mi evlenmeli.” demişti.

Ben de bana göre doğru olanı söylemişim:

“Elbette gençler önce birbirini tanışmalı. Evleneceği kişiyi sevmeli.” demiştim.

Bunun üzerine Zekeriya Beyaz bana aniden şöyle bir soru yöneltmişti:

“Ya insan bacısını severse!” demişti.

91. Böyle bir soruyu beklememişim.

Çünkü böyle bir soru aklımdan bile geçmemişti, düşünmemiştim.

Sorduğu soru sapıkça bir soru idi.

“Yasak, (incest) bir soru idi. Beni öfkelenmişti.

Öfke ile:

“Bu nasıl soru? İnsan bacısını sever mi?

Eğer bir insan bacısını sevecek kadar aşığılışırsa, sapıklaşırsa, eğer kendisinde kayış gibi mideye sahipse bacısını da sever, anasını da sever, değil mi?

92. Bu yanıtlım, sorgulandığım sırada şöyle çıktı gazetelerinde.

“Hayri Balta: ‘Miden Alırsa Annen de Helâl’ dedi. (Bakınız: Yeni Ülkü gazetesi, 1.3.1962).

Elbette bu şekilde bir rapor da vermişlerdi Emniyete.

Nitekim sorgulanmam sırasında karşıma çıktı bu tür sorular Emniyette.

Bütün bu açıklamalar bana yapılmış büyük bir kara çalma (iftira) idi...

93. Salı günü (16.01.1962) Gaziantep Millî Eğitim Müdürlüğü Okul Yaptırma Bürosunda çalışırken bir sivil polis geldi.

“Tanıklık yapmak üzere Emniyete kadar gitmemiz gerektiğini...” söyledi...

Emniyet Müdürlüğü bizim Müdürlüğün tam karşısında.

İşe yeni başlamıştık. İşe girmeden önce ayakkabımı bırakmıştım Hükümet konağı önündeki boyacıya.

O da bana, ayakkabımı boyarken giymem için vermişti bir çarpana.

“Peki şu ayakkabımı boyacıdan alalım da öyle gidelim!” dedim ona.

“Merak etme, ayakkabını biz alır getiririz sana! Hele sen benimle gel!, gidelim yan yana...”

Koluma girerek beni sürüklercesine 1. Şubeye götürdüler.

Hemen sorgulamaya başladılar.

İlkin oturduğum yeri saptadılar.

Adresimi aldıktan sonra, ayağa kalkmamı söylediler...

Üstümü başımı baştan aşağıya aradılar hemen.

“İsa'nın Dağdaki Vaazı” adında küçük bir broşür çıktı cebimden.

Bu bile komünistliğime kanıt sayılmıştı,

Oysa bir komünisttin cebinden nasıl olur da “İsa'nın Dağdaki Vaazı” çıkardı.

Onlar için İslam dışı olan her şey kafirlikti, komünistlikti...

Sonra aldılar bir de cep defterimi...

94. Çok bekletmeden ayağımda çarpana beni götürüp Merkez Karakoluna teslim ettiler.

Ayakkabı boyacısındaki ayakkabımı almama bile izin vermediler.

O günden beri düşlerimde hep ayakkabımı ararım. Aradığım halde de bir türlü bulamam; kâbus görerek uyanırım.

95. Beni götüren polis, kaş göz işareti ile benim komünist olduğumu anlattı karakoldaki polislere...

Beni nezarethane dedikleri küçük, karanlık, bir odaya tıktılar yüz numara büyüklüğünde...

Bir yanda benden öncekilerin yemek artıkları, Diğer yanda ise göllenmişti sidikleri...

96. İçeri girer girmez üstüme kapandı kapı. Kafama vurdu demir sürgülerin kapanırken çatırdaması.

Anlamıştım polislerce tutuklanmış olduğumu. Çünkü yazılmıştır, okumuştum şunu:

“Markos; 13/35: İmdi uyanık durun; çünkü ev sahibinin, ya akşamlayın, ya gece yarısında, ya horoz öttüğünde (Şafak vakti demek istiyor), yahut sabahleyin, ne zaman geleceğinizi bilemezsiniz...

Yoksa apansız gelip sizi uykuda bulur..”

97. Sayın Öğretmenim; burada, sanıkların yakalandığında, duruşmaya çıkıncaya değin, bekletildikleri odaya gözaltı odası (nezaret) denir.

Bir sanık yargı önüne çıkartılıncaya değin burada bekletilir.

Sanığın tutuklanmasını gerektiren kanıtların toplanması; varsa, aleyhinde tanılık yapacaklarla kendisinin ifadesinin alınmasından sonra dosya düzenlenir.

Ve bundan sonra sanık yargıç önüne götürülür.

98. Ben bu karanlık, pis kokulu, nemli yerde niçin tutulmuş olduğumun nedenlerini bulmak için düşünüyordum.

Düşünüyordum ama bulamıyordum.

Bu mektuptan önce diğer arkadaşların da adları ve imzası bulunan bir sayfalık mektup göndermişim ya...

Acaba diyordum; bu mektup polisler tarafından alınıp gözden geçirildi de: “Gel bakalım, senin gibi biri Mister Ayzli ile nasıl olur da mektuplaşır.

Sonra bu mektubum altındaki imzalar ne anlam taşır?..”

99. Bir sayfalık mektupta Sayın Öğreticimin selamları sunuluyordu.

Mektubun altında biz öğrencilerin imzaları bulunuyordu.

İmzaların üstündeki adlar ilginçti.

Bay Yazman -Benim takma adım- idi.

İmam Baba, Hamal, Dangalaklar Padişahı, Meydancı gibi adlar....

Olur olurdu. Polisin, Devletin güvenliği açısından kuşkulandığı bir konuda sorgulama yapar.

100. Ama bu arada da mahkeme kararı olmadan bir insanın haberleşme özgürlüğüne karışılmasını anlayamıyordum.

Kim olursa olsun, yargıç kararı olmadan bir kişinin mektuplarının açılıp okunamayacağına inanıyordum.

Haberleşme özgürlüğümüz yeni anayasamızla güvence altına alınmıştır,

Hem de başımızda İsmet İnönü varken bu olmaz!..” diyordum.

101. Menderes yönetimi olsaydı, olurdu.

Çünkü Tahkikat Komisyonu hukuk dışı bir kuruldu.

Bu nedenle Anayasa da, Baba yasa da ayaklar altına alınmıştı.

Ama İnönü döneminde hukuk ayaklar altına alınamazdı.

Çünkü haberleşme özgürlüğüne kısılamazdı, Kimse bunu göze alamazdı...

102. Böyle düşünüyordum ama yine de şaşırıp duruyordum.

Size gönderdiğim selam-kelam mektubu yüzünden tutuklanamayacağıma inanıyordum.

Öyleyse ben niçin tutuklandım...

Bilmiyorum, yasaya aykırı ne yaptım.

Karakaşım, kara gözüm için tutup tıkamadılar ya

beni bu deliğe...

Niçin öyleyse, niçin neden tıktılar beni bu nezarethaneye...

Düşünüp duruyorum kendi kendime...

103. Niçin tutuklanmış olabileceğimi düşünüp dururken bisiklet hırsızlığından sanık bir genci de getirip soktular benim bulunduğum deliğe.

Soktular ama, sokmaları ile çıkarmaları bir oldu gerisin geriye.

Hırsızı benim yanımdan alma gerekçeleri çok ilginçti
Tam bir kara güldürü. Anlatayım da gülün şimdi.

104. Karakola bir polis girdi.

“Nerede o bisiklet hırsızı?” dedi.

Hırsızı benim yanıma tıktıklarını söylediler.

Bunun üzerine telaşlandı yeni gelen polis:

“Aman çıkarın onu onun yanından.

Kimse ile görüştürülmeyecek içerde yatan!”

Bisiklet hırsızını, görülmedik bir ivedilikle yanımdan alıp kendi yanlarına oturtular.

Anlaşılan ona komünistlik propagandası yapacağımdan korktular...

105. Bulduğum gözaltı odasının aralık bir yerinden karakolun içine baktığımda bisiklet hırsızının, sobanın başında, tatlı bir şekerleme yaptığını gördüm.

Ben ise içerde ayaz kesiyordum.

“Yahu, neymiş benim bu suçum ki, kimselerle görüştürülmemem buyruğu verilmiş bunlara.” diyordum.

106. Günümüzde bile büyük hırsızlar; hortumcular, hayalî ihracatçılar, vergi kaçakçıları her türlü konforla zenginleştirilmiş koşullarda ağırlanır.

Solculuktan içeri düşenler aşağılanır da aşağılanır...

107. Geçmişimi, geçmişteki eylemlerimi düşünüyorum,

Suç konusu hiçbir tutum ve davranışımı göremiyorum.

Acaba diyorum, bende bulaşıcı bir hastalık var da benim haberim mi yok.

Yoksa bende veba mı, cüzamlı mıyım diye sağımı solumu yokluyorum...

108. Bu düşünceler içerisinde iken öğrenci arkadaşlarımızdan Cumhur Yaşar içeri giriyor.

Polislerden benim burada olup olmadığımı soruyor.

Ben bu konuşmaları içerden zaman zaman baktığım aralıktan görüyorum.

Polislerden biri: "İçerde bir maden var ama, senin aradığın mı, değil mi bilmiyorum..."

109. Mevsimlerden kış, aylardan Şubat.

Şubat ayı mevsimin en soğuk günleri fakat.

Isınmam için hücreme bir mangal ateş koymak istiyor.

"Olmaz!" diyor polisler. Ne var ki Cumhur Bey diretiyor.

Ortalık kıştır,

içerisi soğuktur.

Isınacak ateş yoktur.

Arkadaşımızın sağlığı bozuktur.

İzin verin de bir mangal ateş verelim.
Soğuktan donup ölürse ne edelim?

Nasıl geçirsin bu soğukta, kış günlerinin en uzun gecesini?

Ama anlatamıyor polislere isteğini...

Polisler direniyor: “Emir aldık hiç kimseyle görüştürmeyeceğiz!..”

İsterse gebersin, ateş de vermeyeceğiz.”

110. Dayanamıyor Cumhur bey, kış günü çok soğuk bir odada sabahlayacak olmama...

Bay Cumhur’un canı sıkılıyor polislerin anlayışsızlığına...

Neredeyse onu da tıkacaklar benim yanıma,
Hangi taş büyükse git, vur başına ona...

Bu konuşmaları ben, izliyorum üzerime kapanan kapının küçük deliğinden...

“Cumhur bey, üstelemeyiniz. Ne derlerse onu yapınız!” diyorum içerden.

Polisin biri sesleniyor bana öfke ile:

“Ulan kes sesini! Gebertirim yoksa seni...

Hele bir kere daha çıkar sesini, görürsün başına gelecekleri...”

“Cık, cık!” diyorum.

Üzüntüyle başımı sallıyorum.

Kapının deliğinden bakıyorum.

Bay Cumhur’un üzüntü içinde ayrıldığını görüyorum.

Soğuk kış gününde,
Soğuk bir delikte...

Yine kalıyorum karanlıklar içinde yapayalnız.
Ateşsiz, sobasız...

Niçin yakalandım, niçin buraya tıkıldım...
Düşüne düşünce sıkıldım.

Arıyorum, arıyorum bulamıyorum...
Düşündükçe bunalıyorum.
Bu bir gün içinden içimden geçenleri,
"Suçunu Arayan Adam" diye yazsam,
Bir roman olur diyorum...

111. Derken sabah oluyor.
Bir sivil polis geliyor.

Beni teslim aldığına ilişkin senet veriyor ellerine.
Bereket kelepçe takmıyorlar elime.

Varıyoruz Emniyet Müdürlüğündeki Birinci Şube
denilen yere.
Sivil polisler oturmuşlar sere serpe...

112. "Gel bakalım otur şuraya!" dedi biri.
Güleç bir yüzle sorguladı beni...

"Yahû ne kadar kitabın var senin?
Nasıl okuyorsun bunları öyle, var mı okumaya
vaktin?"

Hepsinde bir takım işaretler, çizgiler...
Bizim bir gazeteyi okumak bile zorumuza gider...

Boğulmuyor musun sen bunların içinde?..”

Bunun üzerine demek evimi de basmışlar diyorum kendi kendime...

113. Düşünüyorum; acaba, evde suç konusu olacak bir belge falan var mı diye...

Atatürk'ün, İnönü'nün, Gürsel'in boy fotoğraflarından başka bir şey yok evimde.

Yanıtlıyorum: “Küçüklüğümden beri hevesliyim okumaya.

Başkaları boş zamanlarında gider barlara, kahvelere, sazlara.

Ben de bakıp dururum; Gazetelere, dergilere, kitaplara...

114. Şaşkınlığını belirtircesine başını sallayarak gülüyor.

Masasına eğilerek bana hiç de yabancı gelmeyen kâğıtlara bakıyor.

Ben de bakıyorum masadaki kâğıtlar...

Görüyorum ki bunlar Sayın Öğreticimin özel mektupları, nâme adını verdiği yazılar...

115. Masanın üstünde bir de çektiğimiz fotoğraflar, “Bir albümde de sizinle birlikte çektiğimiz fotoğraflar var.

Hani şu tertiplerde, derslerde hep bir arada çektiğimiz fotoğraflar...

Bakınız, en yukarıdaki ve en aşağıdaki fotoğraflar...

116. Diğer bir masada evimden alıp getirdikleri kitaplarım, dergilerim...

Diğer bir masa üzerinde not defterlerim, ritim aygıtı tefim...

Yahû tef de mi suç aygıtı olurmuş diye geçiriyorum içimden..

Yoksa Emin Kılıç'a gidip geldiğim için mi hesap soracaklar benden...

Öyle ama yalnız ben miyim Emin Kılıç'ın öğrencisi...
Nerede öyleyse diğerleri...

117. Hem Emin Kılıç Kale'ye gidip gelmek suçsa bile...

Ben bir oğlağım o sürüde...

Gitsin yakalasınlar sürünün çobanını...

Sözün kısası, anlayamıyorum niçin yakalanmış olmamı...

118. Neyse; evimden getirilen defterler, dergiler kitaplar, kâğıtlar, albümler

Hepsini tek tek elden geçirdiler.

“Şimdi de geç şuraya!” diyerek daktilo memurunun önüne oturttular.

Anladım ki sorguya çekecekler, ifademi alacaklar.

119. Daktilo memuru kâğıtları takıyor makinesine.
Kimliğim saptanıyor önce.

İlk soru:

“Dün kimlerle görüştün, söyle doğrusunu!..”

Önce afalladım böyle bir soru sorulur mu diye.

Çabuk geldim kendime.

Kimlerle konuştuğumu getirdim gözümün önüne.

Kimlerle konuştuğumu hatırlamaya çalışıyorum.

“Ben mi, dün mü diye?” mırıldanıyorum.

Hemen açılıyorum polise: “Dün, kimlerle mi konuştum?”

Dün, dairedeki memur arkadaşlarla konuştum.
Teyzem oğlu ve arkadaşları ile konuştum”

120. Yeniden soruyor polis: “Sen komünistlik propagandası yapıyormuşsun, öyle mi?”

Hoppala, bu da nerden çıktı; ben, komünistlik nedir bilmem ki...

Başım dönüyor böyle bir soru karşısında.
Bir şok geçiriyorum o anda...

Hah, diyorum kendi kendime; demek ki, komünistlik propagandası yapmakmış suçum...

Çünkü; komünist değildim, komünistlik nedir bilmem...

Beni bile güldürüyor komünist olarak suçlanışım...

121. Topluyorum kendimi: “Ben, o değin basiretsiz miyim ki, Batı Berlin ile Doğu Berlin’i ortadan ikiye bölen utanç duvarını görmezden geleyim...

Bir de üstüne üstlük komünistliği öveyim...

122. “Ya onlarla konuştukların ne böyle?” deniyor.

Anlatıyorum: “Ben onlara; Anayasamızda, belirtildiği üzere, sosyal adaletin uygulanmasını,

Yoksul çocukların da okumasını,.

Okuma olanağı bulamayan çocukların da okuyabilecekleri bir ortam olmasını,

Her türlü inanış, düşünce ve davranışın, yasalarımızı zorlamadıkları sürece korunmasını...”

143. Bu sözlerim üzerine evimde buldukları kitapları nereden aldığımı sordular.

Adı geçen yayınların yasaklanmış yayınlardan değildir;

Kentimiz kitapçılarında serbestçe satılmaktadır.

Bunun üzerine Şefleri: “Sen, Tanrı yoktur, diyormuşsun, öyle mi?”

“Hatırlamıyorum kimseye Tanrı yoktur!..” dediğimi...

144. Hem Anayasamızın 19. maddesinin (a) bendinde:

“Kimse dinî inanç ve kanaatlerinden dolayı kınanamaz,

dinî inanç ve kanaatlerini açıklamaya zorlanamaz!” demiyor mu?..

Öyleyse niçin sorulur bana böyle bir soru?

Neyse diyorum, bu sorularına da yanıt veriyorum:

“Ben, Tanrı; var ya da yok demedim.

Bu konuya hiç girmedim.

Ben, Tanrı var ya da yok sorunu ile uğraşacağıma; sağlığımı korurum.

Kendim için zararlı olanı yapmam, yararlı olanı yapar dururum...

Kaldı ki Tanrı var desem de geçersiz,

Yok desem de geçersiz,

Varlığı ya da yokluğu benim zannıma dayanır

Göstereceğim kanıtlar yetersiz...

145. Bu yanıttan bir şey anlamadılar.

Bir soru daha sordular:

“Cevap ver bakalım, Sen namus diye bir şey tanımazmıydın, öyle mi?”

Nereden bulup çıkarıyorlar böyle soruları bilmem ki...

Anlatıyorum: “Ben namus tanımam demedim ki...
Söyledim ben onlara namusun yalnızca cinsellikte
aranmaması gerektiğini;

İnsanın; namuslu mu, namussuz mu olduğunu
Davranışlarının belli edeceğini...”

146. Bu yanıtın kızdırıyor polisleri.
Homurdanarak süzüyorlar birbirlerini.

İçlerinden biri “Namusu cinsel organlarda
aramazmış!” diyor diğerlerine...

Bana biri, almaz almaz bakıyor bulunduğu köşede.

Bu kez bir başka polis bir soru daha soruyor yeniden:
”Kuran hakkında, namaz hakkında
konuşuyormuşsun, nedir bu konularda düşüncen?”

147. Söylesem bildiklerimi,
Sıçrayacaklar ateşe basmışlar gibi...

Hemen aklıma masaların üzerinde duran sayın
Öğreticimin yazıları geliyor.

“Şu masadaki yazılar içinde 51 numaralısını bana
verirseniz oradan okurum size Kuran ve namaz
hakkındaki düşüncelerimi...”

Ne var ki vermiyorlar.
Böyle yanıt vermiş olmama kızıyorlar.

148. Şefleri: “Bırakın şu adamı, yeter artık!” diyerek
kızgınlık gösteriyor...

Onu, biri diğeri yatıştırıyor: “Kızacak ne var bunda?”
diyor.

Ben ekliyorum: “Evet, kızacak ne var bunda:

Ben böyle inanıyorum, siz öyle...

Düşünce özgürlüğü var memlekette...

Ne yapayım değil ki, benim de sizler gibi düşünmek, elimde...”

Canları sıkılıyor bu sözlerime.

Amirleri: “Yaa, düşünce özgürlüğü varmış memlekette...” diye.

Öfkeleniyor bana kendince...

149. Yeniden başlıyorlar sorgulamaya: “Siz derslerde kadın oynatmışsınız öyle mi?

Bu yaptığınız ahlaksızlık değil mi?”

Güleceğim geliyor; kendimi topluyorum:

“Yok öyle bir şey. Kim söylemişse uydurmuş!” diyorum...

150. Bunun üzerine Sayın Öğreticim Dr. Emin Kılıç Kale'nin yazılarından birinde bulunan sevgilisi ile birlikte çektiği olduğu fotoğraflarını sokarak gözüme gözüme:

“Şu neci, ya şu ne?”

Beni suç üstü yakalamışlar gibicesine...

Yanıtı hemen yapıştırıyorum ince esprili:

“Kadını oynatmıyor ki? Kadınla birlikte fotoğraf çektiği...”

O da sevgilisi...”

151. Sayın Öğreticim, güzel gördüğü bayanlarla, arada eylemlerle bir ilişki olmamasına karşın, onların kendisine gösterdiği saygıdan sevgiden kendisine göre pay çıkarırdı.

Kendi kendisine gelin güvey olurdu; onu sevgilisi sayardı...

Birbirine bakarak kızdıklarını belirtircesine:

“Bu adamın 26 tane sevilisi varmış, olur mu böyle?..”

152. Anlaşılan bunların aklına sevgili deyince ilişkiler geliyor eylemli.

Oysa Öğreticimin sevgilim dedikleri ile olan ilişkisi değil sandıkları gibi...

Kendi kendine gelin-güveyi olmaktan başka bir şey değil Sayın Öğreticimin ki.

Değil ama bunlara anlatamazsın ki...

153. Polislerden biri, okuyarak Sayın Öğreticimin yazılarından birini:

“Ne oluyor bu sözler şimdi?”

Şöyle oluyor yanıtlım:

“Gidin, kim yazmışsa ona sorun...”

Ortalık yine karışıyor.

Yine homurdanmalar, sokranmalar oluyor.

Bana öfkeleniyorlar ama işi pişkinliğe vuruyorlar.

154. Sordular bir soru daha: “Sen karını, yatak odasında bir başkası ile, alt-alta, üst-üste görsen bile, Kapıyı kapatıp çıkarmışsın gerisin geriye...

Doğru mu bu, söyle?..”

Hiç düşünmeden dedim, “Doğru!”

Bu soruyu, sorgulamayı bitirdikten sonra sorulmuştu...

Bu sorudan önce kaldırmışlardı yazı makinesini. “Evet, diğerlerini bilmem, ama ben böyle yaparım!” deyince çok sevindiler yine...

Hemen yazı makinesini yeniden masaya getirdiler.

“Tutanağa alacağız ne dersin!” dediler.

Köşede duran bir polis kaş göz ederek başını yukarı doğru kaldırıyordu

Onların görmez yanından. “Bu sözleri tutanağa geçirme!..” demek istiyordu.

155. Komünistler bir başkasının evine girerken şapka asarlanmış ya kapıya.

Erkek gelir görür ki kapıda asılı bir şapka...

Anlar ki karısının bir başka erkekle var ilişkisi...

Hemen gerisin geri dönermiş bizimkisi.

O zamanlar komünistleri suçlamak ve toplum nazarında küçük düşürmek için sık sık söylenirdi bu sözler gibisi...

156. Oysa o günlerin başbakanı İstanbul'da önemli bir bürokratin eşi ile ilişkide iken odalarının penceresine kırmızı perde çekermiş.

Adam, evine geldiğinde kırmızı perdeyi görünce başını çevirip gidermiş...

O günün gazeteleri bakılırsa söylediklerimin doğruluğu anlaşılırdı.

Komünistlerin bir başkasının evine şapka asarak girdiği yalandı...

Bu yalana herkes kanardı.

Ama dönemin başbakanı bu işi kemali afiyetle yapardı...

157. Demek ki bizimkiler kendi yaptıkları ahlaksızlığı başkalarına yüklüyorlar...

Hiç çekinmeden “Evet, kapıyı çeker çıkarım...” dedim ya bizleri de öyle sanıyorlar.

Kutsal kitaplarda şöyle bir söz vardır:

Çünkü yazılmıştır:

“İncil. Matta: 5/14-15; Dünyanın ışığı sizsiniz. Tepenin üzerine kurulan kent gizlenemez. İnsanlar da mum yakıp tahıl ölçęęi (kile) altına koymazlar. Tersine mumluğa koyarlar ki, oradan da evdekilerin hepsine ışık versin... Sizin ışığınız insanların önünde öyle parlasın ki, iyi işlerinizi görerek göklerde olan babanıza hamdetsinler...”

Göklerde baba diye bir varlık yoktur.
Bu, simgesel bir anlatımdır.

Babamız varsa göklerde nitekim,
Göklerdeki anamız kim?..

İncil’de geçen bu sözler simgesel anlamda söylenmiş sözlerdir.

Bu söze göre İsa iyi gördüğünüz özelliklerinizi halktan gizlemeyin demektir...

158. Yazman yazı makinesinin başına geçti.
Makineye yeni bir kağıt geçirdi.

Biraz önce söylediklerimi yadsıyacağımı (inkâr edeceğimi) sanıyordu.

Komünistliğime kanıt olacak bu anlatımımı kaçırmak istemiyordu.

159. Başladım anlatmaya.
Yazman bile şaşkınlık içinde bakıyordu bana.

Karşılaşmamıştı hiç böyle bir adamla.

Demek istiyordu ki bakışlarıyla:

“Gel bu sözlerini yazdırma buraya...”

Başına iş açarsın bu şekilde yazdırma...

“Ama ben sakınca görmüyorum,

“Evet ben böyle yaparım!” demekle.

“Evet, Ben odaya girdiğimde eşimi bir başkası ile yatakta görünce kapıyı çeker çıkarım...

Ne yapmam gerektiğini düşünmeye başlarım...”

160. Bu sözlerim üzerine şefleri çıkıştı yine:

“Kolundan tutup dışarı koymaz mısınız?

Vurup öldürmez misiniz?”

Niçin vurup öldüreyim,

Onun yüzünden niçin hapse gireyim?

Biliyorum, bu sözlerim sizlere ve herkese ters gelecektir,

Düşünce yoksunu kişileri delirtecektir...

161. Gelelim sorgumuza. Son alarak bana: “Şimdi sen komünistliği ve propagandasını yapmış olmayı reddediyorsun.

Ya biz sana, komünizm propagandası yaptığına ilişkin konuşmanı banttan dinletirsek ne dersin?”

162. Bu suçlama hepsinden çok sarstı beni...

Nasıl olurda ben komünistlik propagandası yapardım ki...

Komünistlik konusunda eğitim ve öğretim görmedim...

Herhangi bir örgütle bağlantıya girmedim...

Bunda bir yanlışlık olsa gerek..

Yoksa bana tuzak mı kuruyorlar böyle diyerek.

163. Bu düşünceler içinde bocalarken, polisler beni kıstırdıklarını sandılar. Şöyle yanıt verdim kendilerine:

“Bir düşünür olarak her konuda düşünce yürütebilir ve konuşabilirim kendimce...

Buna düşünce açıklaması denir bence...”

164. Bu sözlerim üzerine polislerden biri masa üzerinde bulunan albümdeki fotoğraflarımızı diğerlerine göstererek:

“Şunu görüyor musunuz şunu...

Bunların ahlakını bozan, bunları yoldan çıkaran, bunları dinden-imandan eden hep bu Mister Ayzli domuzu...”

Bu sözleri söylerken başını sallıyor, dişlerini gıcırdatıyordu.

Sizi elinden kaçırmış olmanın üzüntüsünü yaşıyordu...

165. Sorgum sırasında pencereden dışarı baktığımda

Birtakım kişiler toplanmıştı hükümet meydanında...

Sonradan anladım ki: Bu kalabalık beni protesto etmek ve aleyhimde tezahürat yapmak amacı ile

Zekeriya Beyaz ve Necdet Sevinç'in gelmişler organizesi ile...

166. Ne ise biz dönelim yine sorgumuza

Polislerin bana karşı davranışları gidiyor hoşuma.

Evet, hoşuma gidiyor bu bana karşı davranışları...

Bir sevgi geliyor içimden kendilerine karşı.

Kendilerine kızamıyorum, bir kırgınlık, bir öfke duyamıyorum.

Bana karşı davranışlarını ve sorgulamalarını beğeniyorum.

Eğer kötüye yorumlayacak olmasalar kendilerini kucaklamak istiyorum.

167. Az sonra bir kat aşağıdaki bodruma götürerek parmak izlerimi aldılar.

Düşüncelerim yanında ellerime de kara çaldılar.

Çok üzölmüşüm parmak izlerimin alınmasına.
Ağlayacağım gelmişti hıçkıra hıçkıra...

“Ellerim Ellerim, Benim Suçsuz Ellerim!” dedim.
Ellerime baktığımda yaşardı gözlerim...

Bu olay üzerine yazdığım “Ellerim Ellerim Suçsuz Ellerim” adlı küçük bir şiir demeti,
Dosyalarım arasında aldı yerini...

168. Bir karşıdan, bir de yandan göğsümde numara,
altında adım, soyadım,
Flaş, flaş çekilmeğe başladı fotoğrafım...

Bütün bunlar olurken kan ağlıyordu içim.
Sarsılıp yıkılıyordu Atatürkçü kişiliğim...

Buna karşın kendilerine kızmak gelmedi içimden.
Nefret etmedim hiçbir zaman kendilerinden.

Dedim: Yapıyorlardı görevlerini...
Sevmiştim kendilerini...

O sevgi; şimdi bile eksilmemiştir.
Çünkü yazılmıştır:

“İncil. Matta, 5/22: Her kim kardeşine kızarsa, hükme müstahak olacaktır.”

169. Artık yargıcın karşısındayım. Kimliğimi saptadıktan sonra yargıç: “Söyle bakalım, sen komünistlik propagandası yapıyormuşsun... Hakkındaki sav bu...

Hadi anlat bakalım doğrusunu...”

Yargıç sert bakışlarla gözümün içine bakıyordu.
Ne diyeceğimi merak ediyordu.

Yavaş yavaş ve kısaca şu ifadeyi verdim:

“Ben komünist değilim. Komünistlik hakkında bildiklerim yerli basının bildirdikleridir...” dedim.

Devamla:

“Ben komünist olmadığımı göre propagandasını yapmama da olanak yoktur.

Hakkımdaki iddialar tertipçilerin uydurması yanında bana kurulan bir komplodur.

Bu suçlamalar kentimiz gericilerinin cehaletinden ileri gelmektedir.

Bu kişiler, düşünce ve inanç özgürlüğüne saygısı olmayan dar görüşlülerdir...”

170. Başka bir soru sormadı yargıç.

Karşıdaki duruşum, konuşmam, davranışlarım üzerinde olumlu bir etki yapmış...

Dosyamdaki belgeleri şöyle bir yukardan aşağı taradı ve sonra kürsüsünün önünde oturan tutanak yazmanına, “Yaz bakalım!” dedi:

“Tutuklanmasını gerektirecek yeterli kanıt olmadığından, iş ve ikametgâh sahibi bulunduğundan, tutuklanmasına gerek olmadığına ve yargılamasının tutuksuz olarak yapılmasına...” diye karar verdi.

171. Beni getiren iki polis neye uğradıklarını şaşırıldı. Yüzde yüz tutuklanıp içeri tıklılacağı mı sanmışlardı...

Bu arada aklıma karakolda ifadem alınırken parmak

izlerime almaya götüren yaşlı polisın kulağımı eğilerek fısıldarcasına:

“Korkma oğlum, hakkında çok şikayet ve ihbar var ama hiç biri senin komünist olduğunu kanıtlamaya yetmez..” dedi bana...

172. Özgürlüğüme kavuşur kavuşmaz ilk işim Hükümet konağının önünde toplanan kalabalığın niçin toplanmış olduğunu anlamaya giriştim.

Meğer bu kalabalık bizim kentlin ümmetçi ve kavmiyetçi ilkelleri imiş...

Elbette bu topluluğu Mete Necdet Sevinç ile ümmetçilerin imamı Zekeriya Beyaz bir araya getirmiş...

173. Bunların toplanmalarının nedeni benmişim. Eğer tutuklanıp cezaevine gönderilmiş olsa imişim Bunlar sokaklarda “Kahrolsun dinsizler, komünistler!” diye yürüyüş düzenleyeceklermiş...

Elbette bu arada “Dinsizlere ölüm! Komünistlere ölüm! Kahrolsun Emin Kılıç Kale... İnönü istifa!..” diye sloganlar atmayı da unutmayacaklardı.

Bu tür gösterilerle beni cezaevine alayı valâ ile uğurladıktan sonra Kentimiz caddelerinde gösteri yapacaklardı.

174. Daha sonra bunlar; Sayın Öğreticim Dr. Emin Kılıç Kale'nin muayenehanesinin önüne gideceklermiş. “Kahrolsun Emin Kılıç! Kahrolsun masonlar! Kahrolsun Allahsızlar, dinsizler...

Komünistlere ölüm! İnönü istifa diyerek bir kere de orada ünleneceklermiş...

175. Bereket Valilikçe gösteri yapmalarına izin verilmemiş.

Yoksa yine de tutuklanıp tutuklanmama bile bakmadan, bir şeyler yapmış olmak için; "Kahrolsun komünistler, dinsizler!.." diye caddelerde yürüyeceklermiş...

176. Ne var ki tutuklanıp içeri tıklılmamış olmam kentimiz kavmiyetçi ve ümmetçilerine çok dokunmuş, deliye dönmüşler.

Zaten akıllı-uslu da sayılmazlar ya.. Ama bu olaydan sonra kudurmuşlar.

Gazetelerinde, camilerinde, çarşıda, pazarda her nerede olursa olsun bizi suçladılar...

Kara çaldılar, çamur attılar, halkımızı kışkırttılar...

Bir oranda da başarılı oldular.

Bu saldırıları öylesine ayarlamışlardı ki yapacaklarını tam ramazan ayına denk getirdiler.yaptılar..

Böylece yaptıkları saldırıların daha etkili olacağını sandılar

Ve bunda da başarılı oldular...

177. Şimdi size o tarihte (18.2.1962 – 3.6.1962) çıkardıkları Yeni ülkü gazetesinde yaptıkları örnek yayınlar...

Vereceğim örnekler yalnız benim hakkımda yazılmış olanlar.

178. Gazetelerinde: "Türklük ve mukaddesat düşmanı, dinsiz, imansız, sosyalist ve komünist" diye yazılar döşendiler.

Bu karalamalara benzer sayısız sözler söylediler...

Sonra da: “Hayri Balta, eğer kız kardeşlerinizden biri, biri ile sevişirse evlenmek istiyorsa işi sıkı tutmayınız!” dedi.

Bu sözlerin hemen altında: “Hayri Balta, kız kardeşimi biri ile sevişirken görürsem kapıyı kapatır bekçiliğini de ben yaparım!” dedi...

179. Yine “Hayri Balta, Mideniz alırsa anneniz de helal!” dedi.

Ayrıca beni Atatürkçülerin de gözünden düşürmek için “Hayri Balta, Atatürk işi azıttı” dedi, dendi.

Bu yayınları yaparken de söyledikleri her sözü, yazdıkları her yazıyı kanıtlamaya hazır olduklarını ileri sürüyorlardı.

Daha bunlara benzer akla hayale gelmedik kara çalıyorlardı.

180. Bütün bu söylediklerimi görebilmek için arşivlerde bulunan Gaziantep, Yeni Ülkü gazetesinin 18.2.1962 - 3.6.1962 tarihli yayınlarına bakılabilirler...

Bu yayınları günlerce, haftalarca, aylarca sürdürdüler...

Bu konuyu merak edenler bir de Ankara’da yayınlanan Adalet gazetesinin 1964 Ekim sonu ile Kasım ayı başlarındaki gazeteye de bakabilirler.

Bu tarihini verdiğim bu gazetede Zekeriya Beyaz, kendi ağzından Komünistler ve Komünistler hakkında Gaziantep Emniyetine nasıl raporlar verdiğini açıklamaktadır.

181. Bu yayınlar yapılmadan önce bu işi kimlerin yaptığını bilmiyorduk.

Gericiler, ilkeller deyip işin içinden çıkıyorduk.

Gazetelerde çıkan yazıların altında çıkan isimlerden bize çamur atan, kara çalan, tertip kuran, Emniyete rapor verenlerin; derslerimize gelip gidip, yemekli toplantılarımıza konuk olarak gelen, bizlerle dostluk kurmaya çalışan, yemeğimizi yiyen, çayımızı içen teyzem oğlu Necdet Sevinç ile Zekeriya Beyaz olduğunu öğreniş olduk.

182. Bizlere kara çalmada, çamur atmada teyzem oğlu Necdet Sevinç ile Zekeriya Beyaz öncülük ediyorlardı.

Ceza almamız, mahkum olmamız için Gaziantep Emniyetine Cumhuriyet Savcılığına raporlar veriyorlardı.

Bunlar ceza aldığım takdirde işten atılacağımı ve dört çocuğumla işsiz kalacağımı da biliyorlardı.

Çünkü adı dinsize komünistte çıkmış bir adama Türkiye'de bütün ekmek kapıları kapanırdı.

Yani beni salt düşüncelerimden ötürü açlığa, işsizliğe, ölüme terk ediyorlardı:

“İncil. Matta. 10/21: ... ve kardeş kardeşi, ve baba çocuğu ölüme teslim edecek ve çocuklar ana-babalarına karşı kalkacaklar ve onları öldüreceklerdir.” diyordu.

183. Bu yayınlar üzerine çalışmakta olduğum Gaziantep Milli Müdürlüğü müdürü beni odasına çağırırdı.

“Oğlum, bu ne kepezelik? Ele almadığın konu, rezil etmediğin şey kalmamış. Baksana Atatürk'e bile dil uzatmışsın!” dedi.

Sonra da masasının üzerindeki aleyhimizde yazılar bulunan gazeteleri gösterdi...

Ve “Şimdi git bir istifa dilekçesi yaz.
Biz senin işine son verirsek senin için iyi olmaz.
İyisi mi sen istifa etmiş ol...
Bu da kötüye yorumlanmaz...”

184. Neye uğradığımı şaşırıdım; sağlık durumum iyi değil. Bedensel işlerde çalışacak gücüm yok.

Evde; en büyüğü üç yaşında üç çocuk... (O tarihte Yener kızımız doğmamıştı.)

Ben bu işten ayrılırsam, hiçbir yerde iş bulamam.
Perişan olurum; işsiz güçsüz yaşayamam...

Kendimi düşünmüyorum. Kendim için kaygım yok.
Ama eşimi ve çocuklarımı düşünüyorum daha çok.

Ne var ki İncil'de şöyle yazar...
Bakalım Baba bizler için ne yapar?

“Matta. 6/25: Hayatınız için, ne yiyeceksiniz yahut ne içeceksiniz diye; bedeniniz için de ne giyeceksiniz diye kaygı çekmeyin. Hayat gıdadan ve beden giysiden üstün değil midir? Göklerin kuşlarına bakın ki onlar ne ekerler, ne biçerler, ne de ambarlara toplarlar ve semavi babanız onları besler. Siz onlardan daha değerli değil misiniz?”

185. Ben, beni değil de geçimleri üzerimde olan eşim ve çocuklarımı düşünüyordum.

Geçimlerinden sorumlu olduğum eşim ve çocuklarım ne yapacak? diyorum.

Kaldı ki ben bu işten ayrılırsam kimseler bana iş vermezdi..

Üstelik bana komünistlik yanında; Atatürk düşmanı,

dinsiz ve namus tanımaz, öyle ki anası ile bile yatar (oysa anam ben 10 yaşında iken ölmüştü...) sıfatını yakıştırmışlardı...

Müdürün masası üzerinde duran gazeteler hakkımda böyle yazıyordu...

186. Müdürüme: “Efendim, bütün bunlar iftira. İftira olmasaydı mahkeme karar vermezdi tutuksuz olarak yargılanmama...

Bekleyelim, duruşmalar başlasın; siz de bulunabilirsiniz duruşmalarda.

Anlarsınız o zaman ne büyük bir iftiraya uğradığımı; hele yargılama sonuçlansın.

Eğer suçluluğum saptanırsa siz istesenez de duramam ben buralarda.

Ne olur bekleyelim, kulak vermeyelim bu iftiralara...”

“Ne iftirası oğlum, işte gazeteler yazıyor. Konuşmalarını banda almışlar. Bir de Suburcu caddesinin (Suburcu, Gaziantep’in en işlek caddesi...) ortasında gelene-geçene komünistlik hakkında nutuk çekmişsin...”

“Ne nutuğu, yalan bunların hepsi yalan...”

“Dur, dur, suçlular gibi telaşlanma öyle.

Sen demişsin ki caddeden geçen kalabalığa:

Şu açlığa bakın, şu sefalete bakın!

Bundan kurtulmanın tek çıkar yolu komünizm, komünist olmaya çalışın!...”

187. Müdürüm bu sözleri söylerken elini pencereye doğru uzatarak Suburcu caddesini gösteriyordu.

“İşte şurada demişsin.

Barbar bağırılmış, çarçar çağırılmışsın

Şu gelip geçenlere... Komünistlikten başka çare yok!...” demişsin...

“Müdür beyim, beni bilmiyor musun. Nasıl olur da caddeden gelip geçenlere komünistlik propagandası yaparım.

Ben meczup muyum ki böyle çılgınlık yapayım?

188. Tepeden tırnağa beni süzmekte olan müdür, daha ılımlı konuşmayla başladı:

“Ne yalanı oğlum. İçinde konuşmaların bulunan dosyayı inceledim.

Allah hakkında sorulan soruya: ‘Ben Allah var veya yok demeye tenezzül etmem’ demişsin.

Bu nasıl yanıt öyle... Herkesin, gelmiş geçmiş bütün insanların kabul ettiği Allah’ın varlığını niçin kabul etmezsin.

Bu nasıl yanıt öyle... Ne demek bu?

Bu mübarek ya var, ya yok...

Sense, ne var diyorsun ne yok!

Bizi yaratana tanımamak olur mu?”

189. Açıklaması zor olan bu konuyu müdüre anlatmamın olanağı yoktu.

Yine de düşündüğüm gibi yanıt vermekten çekinmedim: “Evet, şaşılacak ne var bunda? Allah varsa bana ne, yoksa bana ne?

Yoksa yok, varsa var..

Varlığının ya da yokluğunun beni ilgilendiren nesi var.

Allah yoksa zaten sorun yok... Varsa o yüce varlığın benden bekleyeceği, isteyeceği (talep edeceği) ne var; doğru, dürüst yaşayıp kimseye haksızlık etmedikten sonra...

Bende zaten bunların hepsi var.

Sen niçin iyisin,

Kimseye kötülük yapmıyorsun diye benden hesap soracak değil ya...

Kaldı ki Allah var diyen de insan, Allah yok diyen de insan...

Varlığı ve yokluğu insana bağlı olan bir varlıktan insana ne yarar var?..

İnsanlar doğa ve evren denen varlığa bakarak akıl yürütüyor.

Bu varlık kendi kendine olmaz, muhakkak bunu yaratan biri var diyor.

Kıyaslama yapan insan, yargıya varan insan.
Görünenden görünmeyen çıkararak insan...

O görünmeyen bir gün olsun kendini gösterdi mi?
Bakın işte ben buradayım dedi mi”?

190. Müdür Bey büsbütün şaşkınlığa düşmüştü.
Benim düşüncelerimi saf saf anlatmam kendisini düşündürmüştü...

“Sana olacak olmuş!” demekten başka söz bulamamıştı.

Acıklı bakışlarla bana bakarak başını sallamıştı.

Yine de beni köşeye sıkıştırmak için de yeni yeni sorular soruyordu.

“Siyasi Şubede, sormuşlar sana,

‘Ben namusu cinsel organlarda aramam demişsin onlara...

Bu nasıl yanıt böyle.

Namus cinsel organlarda aranmaz da, aranır nerede?”

191. Bu kez şaşırma sırası bana gelmişti.

Ben böyle dememiştim; demek ki benim yanıtlarım tutanağa tam geçmemişti.

“Namus cinsel organlarda aranmaz? Namusu yalnız cinsel organlara indirgemek doğru değildir.

Yine diyorum, namus yalnız cinsel organlara indirgenmez, namus insanın yaşayış ve davranışlarında belirir.

Her türlü namussuzluğu yapmaktan elini çekmez.

Sonra da “Elhamdülillah namusuma helal getirmedi!” demek namuslu olmaya yetmez!

192. Sözlerimi bitirmeden irademi zaafa uğratmak için yeni bir çıkış daha yaptı.

“Ya ben odaya girdiğimde eşimi bir başkası ile görürsem kapıyı çeker çıkarım demişsin. Bu da mı yalan, dosyanı gösterdiler bana, altında senin imzan var.” Diyerek zor durumda bıraktı.

Bu senin yaptığını kim yapar?

Söylenecek sözler mi bunlar...

Bir de kalkmış; Atatürkçüyüm, İnönücüyüm, ilericiyim, diyorsun...

Olmaz olsun böyle ilericiliğin...”

193. Bu kez ben kestim müdürün sözlerini.

“Ya kapıyı çikip çıkmayayım da ikisini birden öldüreyim mi?

Eşim oldu diye kulum, kölem olmadı ya...

Kendisine sevgi gösteremezsem,

İstedğini bende bulamazsa

Kafasına vuramam ya...

Benden hoşlanmıyorsa, beni sevmiyorsa; zorla, beni sevmesini, yalnız benden hoşlanmasını istemeye ne hakkım var.

Eğer benimle evli iken bir başkası ile sevişiyorsa bu demektir ki gönlünde beni boşamış.

Ben de kendisini boşarım olur biter.

Şaşacak ne var bunda?

Gelişmemiş kişilere özgüdür eşini vurup öldürmek ve hapiste yatmak yıllarca”

194. Bir de baktım ki müdür bey bana, uzaydan gelmişim gibi bakıyor.

Belli ki anlattıklarımın kafası yatmıyor.

Ne var ki beni köşeye sıkıştırma isteğinden de bir türlü vazgeçmiyor.

İki de bir masanın üstünde duran gazeteleri gösteriyor.

“Bak işte, Atatürk işi azıttı dediğini yazıyor gazeteler.

Yalan mı yazılan bu satırlar?

Bunların senden ne alıp vereceği var?”

195. Benim de sinirlerim bozuluyordu.

Ölçülü konuşmak benim için zor oluyordu.

Yalan, yalan, hepsi yalan diye bağırarak geliyordu içimden.

Ama beni frenliyordu, olacağım korkusu işimden...

Ne olursu olsun kendimi tutmalıyım.

Karşımdakinin amirim olduğunu unutmamalıyım.

Bunları düşününce kendimi topluyordum

Daha ölçülü konuşmam gerektiğini anlıyordum.

196. "Sayın Müdürüm, damdan düşer gibi böyle konuşmak bana yakışmaz.

Bu sözlerin öncesi, sonrası olmalı değil mi?
Bende Atatürk'ü aşağılamak olmaz...

Amaçları beni topluma kötü göstermek

Ve kendilerini haklı çıkarmak.

Yalın olarak böyle bir söz ne anlama gelir ki zaten.

Bunu yalın olarak söylemelerinden anlaşılıyor mu
yalan

197. Anlaşılan müdürüm iyi doldurulmuştu.

Ne söylesem karşılığında yeni bir suçlamada bulunuyordu.

Gittikçe yumuşadığını sanıyordum,

Ama yine de beni suçlamaktan vazgeçmiyordu.

"Yavrum, koskoca emniyet müdürü yalan söyleyecek değil ya.

Polisler duymuş banda alırken konuşmalarını kulaklarıyla.

Komünistlikten başka çıkar yol yok! Tek yol komünistliktir diye bar bar bağırmışsın.

İşte gazeteler. Hakkında yazılanları okursun...

Hem bak işte şurada, 'Miden alırsa annen de helal' demişsin.

Ulan bu nasıl söz böyle, bu sözleri nasıl söylersin?..

Ne Allah kalmış, ne din kalmış,

Ne ana kalmış, ne baci kalmış,

Ne karı kalmış ne kız kalmış diline dolamadığın...

Atatürk'e kadar dil uzatmışsın.
ne namus kalmış,
Ne maden adammışsın sen böyle?
Bütün bunları o hocan olacak herif mi öğretti size...

Koskoca bir doktor böyle sözler söylemez; öyle anlaşılıyor ki sen hocanın sözlerinin ters anluyorsun,
Anlaşılan kendine göre yorumlayarak kafa buluyorsun.

Kaldıramıyorsun öğrettiklerini.
Onun yerine koyuyorsun kendini.

Onun söylediklerini kafan almıyor.
Söyledikleri yüzüne gözüne bulaşıyor.

Senin yerinde olsam gitmem o adamın yanına...
Yok eğer bu söylediklerinin onun sözleri ise,
Böyle dersler veriyorsa yine gitme oraya.

Hem beğenmiyorlar zaten o adamı da.
İyi söylemiyorlar hakkında.
Gençleri yoldan çıkardığını söylüyorlar daima..."

198. Neye mal olursa olsun gerçeği söylemem gerekti.
İşten atılacağımı bilsem de inandığım gibi konuşmam gerekti.

Doğru olanı, inandığımı söyleyeyim de işten atılsam bile zoruma gitmezdi.
Yanıt vermemek de olmazdı.

"Ben beğeniyorum; beni o düşürdü aşka.
Benim bilmediğim bir yönü varsa, o başka.

Yoldan çıkmıştım kendimi buldum.
Ben o adam sayesinde adam oldum...

Ona gitmeden önce sefil ve perişandım.
Kavgacı, işsiz, boşboğaz bir insandım.

Şimdiki durumuma göre bilgisizdim.
Bir nokta, bir büyük harf nerelerde kullanılır,
bilmezdim.

Özel isimlerle cins isimleri birbirinden ayırtamazdım.
Sakarya ırmağının hangi denize döküldüğünü
hatırlamazdım.

Ayın mı yoksa güneşin mi büyük olduğunu
çıkaramazdım.

Bir keresinde Teknik Tarım Müdürlüğünde küçük bir
işe girecek oldum.

150 m2lik bir tarlaya metrekaresine 30 gram
buğday ekersek kaç kilo buğday ekileceğini
hesaplayamamıştım.

Yine Gaziantep emniyet Müdürlüğü Bekçi
Muhasipliği giriş sınavında da bir bekçiye iki yüz lira
aylık üzerinden on beş günlük net ücretinin ne kadar
tutacağını bilemediğim için de işe girememiştim.

Gidin bakın, arşivlerinde vardır onların. Onun
derslerine gittikten sonra kendime geldim.

Karar verdim; unuttuklarımı öğrenerek bilgisizlikten
kurtulmam gerektiğine...

Başladım ilkokul kitaplarına yeni baştan okuyup
öğrenmeye...

Önce Türkçe ve Dilbilgisi derslerine çalıştım.
Sonra Matematik derslerine başladım.
Böylece unuttuklarımı hatırladım.

Onun bana verdiği güç ve esinle oldu tüm bunlar.
Şimdi ise gündemde ortaokul ders kitapları var...

190. Onunla tanışmazdan önce spor alanlarında
futbol sahalarında,
İçki içerek kavga çıkarırdım, barlarda, sazlarda...

Kahvelerde oyun oynayarak kendimi kanıtlamaya
çalışırdım.
Lümpen bir yaşam sürdürmekten zevk alırdım

Onun bana zararı değil yararı oldu.
Onun öğretileri üzerine Hayri Balta bir yön buldu.

Ölü idim dirildim.
Yeniden doğdum,
iyi ile kötüyü ayırt eder oldum.

Anlamıyorlar adamı.
Her kafadan bir ses çıkıyor; bundan belli
anmadıkları...

Her biri başka bir yorumda bulunuyor.
Her biri kendi anlayışına göre yakıştırıyor.

O adam ise Atatürkçüdür, aydındır, ilericidir...
27 Mayıs hareketini sahiplenmiş biridir.
Öyle söylendiği gibi değildir...

Böylece yazıldığı gibi:
"İncil, Yuhanna. 9/24: Biz bu adamın günahkâr

olduğunu biliyoruz.

İmdi o cevap verdi. O günahkâr mı değil mi, bilmem. Bir şey bilirim. Ben kör idim, şimdi görüyorum sözü yerine geldi.”

191. Bu sözlerim üzerine müdür:

“Ben onu bunu bilmem. Git Vali ile görüş ya da istifanı yazıp bana getir.

Senin gibi bir adamı dairemde çalıştırmak beni zor duruma gelir...

Şimdi ben Müfettişler Toplantısına gidiyorum. Geldiğimde bu iş bitsin istiyorum.”

Böylece sözünü bitirdi.
Arkasını dönüp gitti.

İşverenim olan Milli Eğitim Müdürüm benim derhal istifa etmemi istiyordu.

Benim ise başka bir işim, başka bir gelir kaynağım yoktu...

Evde elime bakan eşim ve üç çocuğum vardı.
Muhakkak gelir getiren bir işim olmalıydı...

192. Odamda bu konuda ne yapmam gerektiğini düşünmeye başladım.

Kararımı verdim, derdimi Valiye anlatacaktım.

Millî Eğitim Müdürlüğünün bir kat üstünde Gaziantep Valisi'nin bulunduğu odaya çıktım.

Gaziantep valisinin korumaları ve özel kalem müdürüne “Valiyi ne yapacağımı, niçin konuşmak istediğimi sordular, anlattım...”

Onlar beni ve başımdan geçenleri bilmiyorlardı. Bilselerdi, öyle sanıyordum ki, beni Vali ile görüştürmezlerdi.

“Özel olarak konuşacağımı” söyledim.
“Özel bir sorunum var da!” dedim.

Alaylı alaylı birbirlerine baktılar,
“Bırak girsin, özel olarak konuşacakmış!” dediler...

193. İçeri girdiğimde Gaziantep Valisi'ni günlerdir hakkımda atıp tutan Yeni Ülkü gazetesini okurken gördüm.

İçeri birinin girdiğini gören Vali gazeteyi masasına altına sakladı.

“Gel yavrum bir diyeceğin mi var, söyle!” dedi.

Benim ayakta durduğumu görünce:
“Gel, gel korkma öyle, geç şu sandalyeye otur şöyle!
Otur ve ne söyleyeceksen söyle!”

Valinin böyle sevecen davranması beni kuşkulandırdı.

İyi polis rolünü mü oynuyordu acaba diye beni kaygılandırdı.

194. Boynumu büktüm:
“Sayın Valim, zor durumdayım.
Bu işin içinden nasıl çıkacağım?”

Bu durumdan ancak siz kurtarabilirsiniz beni!..
“İyi ya, dedi vali, otur şuraya anlat derdini...”

Oturdum gösterdiği koltuklardan birine.
Nasıl başlayacağımı bilemiyordum söze.

“Sayın Valim, dedim, ben, aşağıda Millî Eğitim Müdürlüğünde çalışan komünist zanlısı Hayri Balta'yım...” deyince;

Kendisi de sanki beni bekliyormuş dikkatle baktı yüzüme...

Acaba Müdürüm (Aziz Gözaçan) bana “Valiye git!” dedikten sonra durumu bildirmiş mi idi Vali'ye...

“Demek bu dillere düşen, adı gazetelerde geçen meşhur Hayri Balta sensin?”

“Evet, benim!”

“Söyle bakalım, nedir derdin, dinleyelim...”

195. “Sayın Valim, bana iftira atıyorlar...”

İftiracılar gazetelerinde aleyhimde yazı yazarak kamuoyu oluşturuyorlar.

Gazetelerin etkisinde kalan Müdürümüz beni işten atmak istiyor.

Bu işin çözümü ise size düşüyor...

Ortada kesinleşmiş bir yargı kararı yok.

Kesinleşmiş bir yargı kararı olmadan işten atılmak, bana ağır geliyor çok...

İftiracılarla aramızda görüş ayrılığı var,

Benim de kendileri gibi düşünüp inanmamı istiyorlar.

Düşünce ve inanışlarımdan ötürü benden nefret ediyorlar.

Görüş ayrılığımızdan dolayı bana muğber oluyorlar.

196. Kaldı ki ben Dr. Emin Kılıç Kale'nin öğrencilerinden biriyim.

Dedikleri gibi değilim.

Her davranışımız akıl, ahlak süzgecinden geçiyor; doğru olanı, güzel olanı, iyi olanı yapmaya çalışıyoruz. Böylece nefsimizi temizliyoruz...

Gerçi dinsel anlayışımız herkesin anladığı gibi değildir.

Bütün husumetleri; kendileri gibi inanıp yaşamadığımız içindir.

197. Ben eskiden iyi bir adam değildim.

Bilgisizlik, erdemsizlik, sorumsuzluk içinde yaşayan bir sefildim...

Kötü alışkanlıklarım vardı.

Bıraktım şimdi kötü alışkanlıklarımı.

Kendimi geliştirmek, erdem sahibi örnek bir adam olmak istiyorum.

Müdürüm ise bu beni işten atmak istiyor.

Sizden dileğim: Bekleyelim Hiç olmazsa şu mahkeme bitsin.

Hakkımda bir karara verilsin.

İyi, kötü, suçlu, suçsuz belirsin...

O zaman gözümün yaşına bakmayın,

Hemen beni işten atın...

198. Şimdi işten atılırsam, kimse bana iş vermez işsiz kalırım,

. Hakkımda bir yargı kararı olmadığı halde beni işten atarsanız açlığa ve işsizliğe mahkum olurum.

Kimseler bakmaz yüzüme,

Kimse cesaret edemez bana iş vermeye.

Hakkımda bir yargı kararı olmadan, salt düşünce ve inanışımın dolaylı kovulmak istemiyorum.

Hakkımda bir yargı kararı olmadan aşağılanmak, suçlanmak, dışlanmak istemiyorum...”

Bu konuşmaları yaparken sözümü kesti sözümü kesti “yeter!” anlamında elini kaldırarak

“Anladım evladım, korkacak bir şey yok, git işine bak...”

Yargı kararı olmadan kimse sana karışmayacak...

Şimdi ben Müdürünle konuşurum.

Yargı kararını bekleyelim, derim.”

Dedi bana.

Yeni doğmuş gibi oldum o anda...

199. Bu Valinin adı Osman Meriç'tir.

Sonradan Danıştay Dairelerinden birinde Başkanlık etmiştir.

Aradan 20 yıl geçtikten ve ben avukatlığa başladıktan sonra ziyaret ettim kendisini makamında.

Bir bardak su ile ilaç alıyordu İçeri girdiğimde masasında...

Yaşlanmıştı, çökmüştü.

Yüzüme baktı, güldü.

Tanımadı beni,

“Niçin geldin!” dedi.

Kendimi tanıttım.

“Ben Av. Hayri Balta!” dedim.

Gaziantep Valisi iken benim işten atılmamı engellediniz.

O günden beri benim gönlümde yer ettiniz...

Bu nedenle size teşekkür borcumu yerine getirmeye geldim...

Size ne kadar teşekkür etsem azdır dedim.”

Biraz düşündü... “Sen o zaman küçük bir memurdun, nasıl avukat oldun?” diye sordu...

Anlattım, sevindi, memnun oldu.

Aradan çok geçmeden gazetelerde ölüm haberini okudum.

Bu büyük adamın anıları önünde saygı ile eğiliyorum...

300. Şimdi merak edersiniz mahkeme nasıl karar verdi diye.

İşte karar; böyle bir karar verilmemiştir kimseye.

Müfteriler sayesinde “Atatürkçü ve aydın bir kimse...” sayıldım.

Sayelerinde, Türkiye’de hiç kimsenin alamayacağı bir unvan aldım.

301. OKUMAKTA YARAR VAR: İŞTE KARAR KARAR...

T.C.

Gaziantep Sorgu Hakimliği

Esas: 962/25

Karar : 962/104

C.M.U. 127/16.

Hakim : Abdullah Tartıcı

Kâtip: M. Ali Cengiz

Davacı: H. U.

Sanık: Hayri Balta, Mehmet oğlu, 1932 doğumlu, Hayriye'den doğma, Gaziantep 'in Yaprak Mahallesi nüfusunda kayıtlı olup halen aynı mahallede Sukenarı 46/2 numarada oturur Millî Eğitim Müdürlüğünde memur.

Suç : Komünistlik propagandası yapmak.

Suç Tar. : 1962 yılı içerisinde.

Komünistlik propagandası yapmaktan sanık ve gayri mevkuf Hayri Balta hakkında Gaziantep Sorgu Hakimliğinde yapılmakta olan ilk tahkikat neticesinde:

C.M.U. liginin iddianamesi ve dosya tetkik edildi.

Gereği düşünüldü :

Sanık Hayri Balta'nın her ne kadar komünizm propagandası yaptığı iddia edilmiş ise de:

Sanık Hayri Balta'nın Atatürk ilkelerine bağlı aydın bir kimse olduğu, kamu tanıkları Bekir Kaynak, Necdet Sevinç ve Cevat Güralp'ın olayın muhbirleri ve başlıca tertipçileri bulunmaları hesabıyla şahadetlerinin şayanı kabul ve samimi olmadığı ve esasen şahadetlerinin de bahse konu fiilin suç unsurları bakımından takdire müsait bir ciheti de olmadığı, kaldı ki muhbirlerden Bekir Kaynak'ın Hakimliğimizce ifadesi alındığı sırada ırkçı ve Turancı olduğunu açıkça ve çekinmeden söylediği, şu hale göre yurdumuzda yaşayan insanları muhtelif adlar altında ayırmak (meselâ: Türk, Çerkez, Arap, Kürt vesaire) ve milletleri kan birliği esasına istinat ettirmek ve aynı ırktan olduklarını iddia ettikleri insanları geniş bir sınır içinde toplamak ve bunu temin etmek maksadıyla saldırgan bir karakter taşımak ve neticeten bir hayal peşinde koşmaktan ibaret olan ırkçılık ve Turancılığın mevcut mevzuat karşısında takip ve tecziye edilmesinin icap

edeceğinin teemmüle şayan olduğu ve böyle bir fikrî vasat içinde buldukları anlaşılın muhbirlerin her aydını ve Atatürk ilkelerine bağlı ilerici fikirleri komünistlik olarak tavsif edecekleri ye bu hadisede de öyle yaptıkları, sanıkta arama neticesi yakalanan Varlık, İmece ve sair broşür ve kitapların yasaklanmış kitaplardan olmadığı ve halen yayın hayatına devam ettikleri, **sanığın vaki savunmasının samimi olduğu**, emanetin 23.3.1962 tarih ve 126 sırasında kayıtlı sanıkla muhbirlerin konuşmalarını havi bandın hatalı olması hesabıyla konuşmaların tamamının anlaşılamadığı, ancak 9.5.1962 tarihli olup (8) sayfada tanzim edilen zaptın münzilerinin (imzalayanların) de teyit edecekleri veçhiyle sanık anlaşılabilen bazı konuşmasında: **"Bu günkü durumumuzu Atatürk ve İnönü'ye borçluyuz... İnsan sorumluluk duymalı, kanunlara, ailesine itaat etmeli, Allah varsa var, yoksa yok biz insanız sorumluluk duyacağız... Memleketin seçimle ve Demokrasi ile idaresi lâzımdır... Komünizm otoriterdir; beni korkutuyor..."** dediği ve **bu konuşmaların komünizm propagandası yapmak şöyle dursun tam aksine savunmasını teyit eder mahiyette olduğu** ve zaten konuşmalarının banda zabıta marifetiyle değil muhbirler tarafında alındığı ve bunlardan **Necdet Sevinç'in** Hâkimliğimizce alınan ifadesinde banttaki konuşmaların önemli olmadığını söylediği, şu duruma göre tertip neticesi bantta suç teşkil edip de söylenmeyen sözlerin sanık tarafından şahitler önünde de söylenemeyeceği bunun akıl ve mantık icabı olduğu kaldı ki sanık tarafından sarf edilen ve yukarıya yazılan sözlerin savunmasını doğruladığı bu durumda sanığı mahkemeye sevk etmenin onu cemiyet önünde damgalamaktan başka bir işe yaramayacağı cihetle sanık Hayri Balta'nın C.M.U. Kanununun 197. inci maddesine tevfikan muhakemesinin

menine ve ittihaz edilen kararın tasdik veya ademi tasdiki zımında dosyanın Asliye Ceza Hakimliğine sunulmasına talebe muhalif olarak karar verildi. 19.7 .1962

Katip M. Ali Cengiz
Tartıcı. 11656

Hakim Abdullah

302. Kararda: "... kamu tanıkları Bekir Kaynak, Necdet Sevinç ve Cevat Güralp'ın olayın muhbirleri ve başlıca tertipçileri bulunmaları hesabiyle şahadetlerinin şayanı kabul ve samimi olmadığı ve esasen şahadetlerinin de bahse konu fiilin suç unsurları bakımından takdire müsait bir ciheti de olmadığı belirtilmektedir.

Zekeriya Beyaz da bunların başında olduğunu itiraflarında açıklamaktadır...

303. Zekeriya Beyaz'ın şimdilerde İslam'ı çağa uydurma çabasında...

Ağzından benim kendisine elli yıl önce söylediğim sözler çıkmakta.

Şimdi ise benim elli yıl önce bulunduğum noktaya gelmişti.

Ne var ki sözlerim benim komünist sayılmama yetmişti.

91. Hepsi de polis ajanı olarak derslerimize gelip-gitmişlerdir.

Bunu da Zekeriya Beyaz'ın açıklamalarında belirtmiştir

Aşağıdaki açıklamaları Zekeriya Beyaz dile getirmiştir. :

"... 27 Mayıs ihtilalinden evvel Dr. Emin Kılıç

Kale'nin tarikatına ajan olarak üç genç sokulmuştur. İki maceracı gençler olmakla birlikte üçüncüsü daha müdekkik olan ve halen 'Üç hoparlörlü İmam' diye anılan Zekeriya Beyaz'dır."

(Ankara'da yayınlanan Adalet gazetesi. 1964 yılı Kasım ayındaki "MİLLİYET ve MUKADDESAT DÜŞMANLARININ İÇYÜZÜ" başlığı altında yayınlanan "GAZİANTEP'TE NELER OLUYOR" başlıklı tefrika... Anlatan Zekeriya Beyaz. Yazarlar ise Aclân Sayılğan-Mustafa Yazgandır. 13, 14, 15 ve 16. Bölümler...)

304. Gerek yok, herhangi bir açıklama ve yoruma... Zekeriya Beyaz, kendi anlatımı ile, bir POLİS AJANI olduğunu övünerek açıklamakta...

Kendisini Necdet Sevinç ile iki arkadaşından daha akıllı ve kurnaz olarak göstermekte...

Böylece yaptığı polis ajanlığı ile gerine gerine övünmekte...

305. Zekeriya Beyaz'ın bu tür marifetleri çoktur Nizip'te imamlık yaparken de polis ajanı olmuştur.

Yukarıda belirttiğim gazetede yaptığı açıklamada: Kürtler hakkında da Emniyete raporlar sunmakta.

Okuyalım: "Emniyet Birinci Şube ile sıkı teşrik-i mesai yaparak Nizip'teki KÜRTÇÜLÜK ve GAZİANTEP'TEKİ KILIÇ KALE KONUSUNDA RAPORLAR VERMEKTEDİR.

Nizip'ten verdiği KÜRTÇÜLÜK RAPORLARI üzerine açılan tahkikattan bir sonuç alınamamıştır.

Zekeriya Beyaz bu konuda boş yere çabalamış durmuş,

Kelimenin tam manası ile devrin politikasının etkilediği polis tarafından harcanmış, Çevresinde düşman da kazanmıştır.” (Aynı gazete, aynı tarih, aynı yazarlar, aynı bölümler).

306. Görüldüğü gibi Zekeriya Beyaz, Kürtler hakkında verdiği raporlar üzerine açılan tahkikattan bir sonuç alınamamasına üzülüyor...

Bu davranış: Hem imamlık hem de vaizlik yapan bir din adamını incitmiyor.

Hani Müslümanlıkta kavmiyetçilik yoktu?

Bir din adamı olan imam Kürtler aleyhine ajanlık yapsın olur mu?

Zekeriya Beyaz'ın bu yaptığı bir din adamına yakışır mı?

Bir din adamı aynı zamanda polise ajanlık yapar mı?

Zekeriya Beyaz, bizler hakkında açtığı tahkikatlardan da bir sonuç alamamıştır.

Benim ve Sayın Öğreticim hakkında verilen beraat kararları aşağıda açıklanacaktır.

307. Ocak 2001'de yapılan Ceviz Kabuğu programında bir emekli komiser yayına katılarak kendisine:

“Ne oldu, şu komünistlerle, masonlarla mücadeleniz?” diye bir soru yöneltince:

Şöyle yanıtlamıştı: “Gençlik heyecanı idi... Geldi, geçti...”

Emekli komiserin sorusundan anlaşılıyor ki;

Gaziantep Emniyetine, komünistlik yanında mason olarak da tanıtmış bizleri...

Biz kim, dinsizlik, komünistlik, masonluk kim...

Sayesinde adımız dinsize, komüniste, masona çıktı nitekim...

308. Demek ki, Zekeriya Beyaz, bizleri hem dinsiz, komünist, hem de mason olarak görürmüş.

Bilmem şimdi dinsiz, komünist, mason kim, bilir miymiş?

Ne var ki bizler bu Zekeriya Beyaz ve Necdet Sevinç'in "Gençlik heyecanı yüzünden"

Beraat etmeme karşın, kovuldum onlarca işyerinden...

40 yıldır polis beni izler.

İzlemekle kalmaz girdiğim işten de atılmamı ister...

Polisin baskısı ile belki on kere işten atıldım.

Bu ülkenin hukuk devleti olmadığını anladım.

Polisin işgüzarlığını aşağıda anlatmak istiyorum:

Bu ülkede polisin neler yapabileceğine dikkatinizi çekiyorum...

309. Yıl 1969. Bayındırlık Bakanlığına bağlı Gaziantep 9. Bölge Müdürlüğü'nde çalışıyordum:

İşçi kadrosunda, personel şefi oldum...

Bir gün odacı, odama geldi.

"Bir adam senin burada çalışıp çalışmadığını soruyor." dedi.

Hemen aşağıya indim. Baktım, tanımadığım bir kişi. Kuşkulanamıştım, yanına yaklaştım.

"Yoksa iş mi arıyorsun? İş arıyorsan Müdür yardımcımız Asım Ahi ile görüşmeli."

310. Sonra dönerek odama çıktım.
Odama girer girmez ayıktım:

Beni arayan bu kişi siyasi şubede çalışan sivil polislerden biri idi...

Dedim: İneyim de şuna bildireyim haddini.

Şuna bir ders vereyim diyerek yeniden aşağıya indim ki,

Yapacağını yapmış, hemen gitmişti.

Sordum, Md. yardımcısına: “Benim için gelmişti değil mi?”

Dedi: “Evet, senin için gelmişti.”

311. Anladım ki artık burada da suyum ısındı...

Nitekim bir hafta sonra Yapı İşleri 9. Bölge Müdürü Halil S. Aksu (Şimdiki Futbol Federasyonu 2. Başkanı Ata Aksu'nun babası) beni odasına çağırdı.

Odasına vardım:

“Oğlum bak benim bir gözüm özürlü. Bir tek gözüm var.

O da senin yüzünden görüyor zarar.

Biliyorum sicilin temiz; dedikleri gibi değilsin.

Kaldı ki baban benim arkadaşım, sen de oğlusun...

Baban, Aznif (Bir tür domino oyunu) oyununda rakibimdir.

Bazen yener, bazen yenilir.

Sık sık aynı masaya oturur oyun oynarız.

Biliyorum ona karşı ayıp olacak ama; buna karşın, seni işten atmak zorundayız.

Partinin (Adalet Partisi) ve Emniyetin baskısına dayanamıyorum!

Yahu sen neymişim be!

Niçin bu adamlar senden bu kadar gıcık kapıyor (Rahatsız oluyor) anlamıyorum?

Taa Ankara'dan telefon üstüne telefon geliyor?

Bu çok tehlikedir; aman hemen uzaklaştırın, deniyor...”

Bir saate kalmadan çıkış emri geldi.

Ertesi günü vedalaşmak için geldiğimde,

Benim yerime, sicili en bozuk biri getirilmişti...

312. Yargıda aklanmama karşın Devlet beni tehlikeli bir adam olarak kabul ediyordu.

Devletin polisi, Devletin bir kurumu olan mahkemenin verdiği karar itibar etmiyordu.

Mahkemenin verdiği beraat kararını kimse dinlemiyordu...

313. İşten atılmamı önlemek için Gaziantep'in ileri gelenlerine durumu belirttim...

“Gerçek şundan ibarettir!” dedim.

Hiç biri de olmaz demedi, olur, dedi.

Derlerken de özden (samimi) idi...

Ama istedikleri halde yapamadılar.

Kendilerine denen: **“Yoksa sen bir komünisti mi koruyorsun!”** sözüne dayanamadılar.

“Komünisttir O!” denince dizlerinin bağı çözülüyordu.

Bana da “Yapacak bir şey yok! Allah yardımcın olsun!” deniyordu.

314. Bu arada Ankara'dakilere de mektuplar yazdım
Onlara içinde bulunduğum durumu aktardım.

Durumum kimi gazetelerde kamuoyuna aktarıldı.
Mektubumu yalnızca Madanoğlu yanıtladı...

Avukatı Halit Çelenk'e danışmış;
O da, "tazminat davası açmaktan başka yapacağı
bir iş yok" demiş.

315. Oysa ben, tazminat davasını çoktan açmıştım...
O zamanlar Gaziantep Lisesi Akşam Ortaokulunda
okumaya başlamıştım.
Bir davayı; "haklı olanın değil, haklılığını kanıtlayanın
kazanacağını" biliyordum.

Kaldı ki o zaman ki vali yardımcısı: "İyi hal belgesi
olarak işverenin hakkında tazminat davası açarsan
davayı kazanırsın!" demişti...

Bu duruma göre gerekti İyi Hal Belgesi....

316. Gaziantep Cumhuriyet Başsavcılığından
sabıkasız olduğuma ilişkin bir belge aldım.

Sorunumla ilgilenen o zaman ki Gaziantep vali
yardımcısına vardım.

"Bu yetmez! Emniyet Müdürlüğünden alırsan daha
iyi olur!" dedi.

Bunun için Gaziantep Emniyet Müdürlüğüne bir
dilekçe verdim.

Emniyet Müdürü bana der:

"Git, mahalle karakolundan ve muhtarından temiz
kağıdı al getir!" dedi

317. Önce hemen gittim Mahalle muhtarına...

Mahalle muhtarı hemen durumum iyi olduğunu gösterir belgeyi verdi bana.

Mahallemizin bağlı bulunduğu karakola gittim.

Komiser: “Bir hafta sonra gel! Bizde kaydın yok; ama, bir de mahalle halkından seni sorup soruşturacağız!” deyince döndüm geldim.

318. Bir hafta sonra gittim. Komiser beni görevli memura gönderdi.

O da bana bakarak anlamlı anlamlı güldü.

Yukardan aşağı bakarak beni süzdü...

İşin içinde bir hinoğlu hinlik vardı.

Ne olacak diye beklerken polis memuru ağzındaki baklayı çıkardı.

Önündeki daktiloyu göstererek: “Mahalleden sorduğum. Hepsi de senden memnun.

Ancak şu daktilonun,

Kâğıdı ve karbon kâğıdı bitti.

İyi hal belgesi için üç paket kâğıt ve bir paket de karbon kâğıdı almalısın!” dedi.

Siz olsanız ne diyebilirdiniz?

“Olur!” dedim.

“Yetmez, benim evrak çantam da yok.

Bana da bir evrak çantası almalısın!” dedi...

319. Burada Sayın Öğreticimin bir fıkrası aklıma geldi:

“Hükümet konağı önünden geçiyorsun. Rüzgar esti. Şapkanı başından alıp hükümet konağına sürükledi. Hiç hükümet konağına gitme. Hemen bedestene git yenisini al!..” derdi...

320. Ne ise, “Hadi seninle birlikte gidelim. Cevizli mağazasında kâğıt da var, karbon kâğıdı, çanta da var. Bizim ülkede polis vatandaşı böyle soyar...

Benim korkum, aldığım çantayı beğenmeyerek: “Bu iyi değil, git iyisini al!” demesi idi...

İyisi mi kendisi istediğini beğenerek bana bir daha gel git dememesiydi.

321. Oturdu daktilo makinesinin başına iki kâğıt arasında bir karbon kâğıdı taktı.

Karbon kâğıdını takarken de bana baktı:

“Bak, bu son karbon kağıdı!”

“Yahu, senin işverenin ben miyim, devlet mi?”

Bana ne!” diyemedim. Yalnızca: “Tamam! Anladık, ver belgemi...”

322. Yazımı yazdı, komiserin odasını göstererek: “İmzalatayım da...” dedi.

Gitti, şimdi komiser de bir istekte bulunursa diye aklımdan geçti...

Bereket, içerden gülerek çıktı.

“İmza tamam! Hadi gidelim!” dedi.

323. Birlikte çıktık. Hemen bir taksi çağırıldı gülümseyerek:

“Yaya olarak gidecek değiliz ya!” dedi gevrek gevrek...

Atladık taksiye..

“Taksi ücretini polis verecek değil ya!” dedim kendi kendime.

Benim korkum dönüşte de taksi parası istemesi idi.

Çünkü her fırsatta vatandaşı olmak işten bile değildi.

324. Cevizli mağazasına girdik.
Üç paket kağıt, bir paket karbon kağıdı aldık.

Mağazadaki bütün çantaları tezgâha serdi...
En güzelini, en iyisini seçti...
Parasını ödeyince, iyi durum belgemi verdi.

Dönüş için taksi parası da isteyeceğini düşünürken,
“Şurada bir yer var uğramam gereken.
Hadi bana eyvallah!” dedi ayrılıp giderken...

Arkasından batığımda; koltuğunun altına alıp sıkı sıkıya sarıldığı çantasına başını eğip eğip bakıyordu.
Çantasına baktıkça; çocuk gibi seviniyordu.

Sol elinde kâğıt paketleri, sallanarak gidiyordu.
Anladım ki o da benim gibi garibanın biriydi...

325. Elimde: Savcılıktan, mahalle muhtarlığından ve mahalle karakolundan aldığım iyi durum belgelerimle,
Gidiyordum büyük bir umutla Emniyet Müdürlüğü'ne...

Ama içimde bir sıkıntı vardı,
Biliyordum bana bir engel çıkaracaklardı...

Gaziantep Emniyet Müdürünün karşısındaydım şimdi.

Emniyet müdürü bana: “1. Şubeye git. Yazını al!” dedi.

326. 1. Şubeye gittim.

İçeride üç görevli gördüm.

“Emniyet müdürü tarafından gönderildim.
İyi durum belgesi verecekmışsınız!” dedim.

Elimdeki belgeleri aldılar, tek tek incelediler...

“Tamam, sen çık, kapı önünde bekle.
Yazını yazınca biz seni çağırırız!” dediler.

327. Dışarı çıktım.
Kapı önünde durdum

Az sonra çağırdılar...

Amirleri: “İyi durum belgen hazır. Aldığına ilişkin
bizdeki örneğini imzala, aslını verelim!” dediler.

İyi durum belgeme baktım: “... yapılan soruşturma
sonucu kötü bir durumuna rastlanılmamıştır.

İşbu belge isteği üzerine kendisine verilmiştir.”

Hiç kuşkulandıktan altına: “Belge aslını aldım”
Diye yazıp imzaladım...

328. İmzaladığım belgeyi hemen önümden çekip
aldı...

Belgenin aslını avucunda ufaladı.
Bir yumak halinde cebine attı...

Arkasını dönüp masasına gitti.

Arkasından: “Belgemi vermediniz!” deyince dönüp
yanıma geldi.

Kan çanağına dönmüştü gözleri.

“Ne belgesi be adam! Şu kâğıttaki yazı ve imza
senin değil mi?

İşte burada aldım demişsin, imzalamışsın.

Daha bizden ne istiyorsun?" demesin mi...

Şaştım kaldım,
Neye uğradığımı şaşırdım.

Söylediği sözler bir tokat gibi gelmişti,
Gözlerimin önünden şimşekler geldi geçti...

329. Direnirsem, başıma çökeceklerini ve beni bir güzel döveceklerini anladım.

Hemen dışarı çıktım.

Doğru Emniyet Müdürünün odasına gittim.

İçeride spordan ve ortaokuldan arkadaşım koşucu Cemal vardı.

Okulu bitirmiş,

İnşaat mühendisi olmuş,

Şimdi Gaziantep Bayındırlık Müdürlüğü yapıyordu.

Ben ise ortaokul birden terk komünist zanlısı...

330. Emniyet Müdürü, benim içeri girdiğimi görünce almaz almaz baktı.

"Ne var yine?" dedi, öfkeyle ayağa kalktı.

"Aldığıma ilişkin belge imzalattılar, ama iyi durum belgemi vermediler!"

Bizimkiler ne yapacaklarını iyi bilirler...

Aldığına ilişkin imzan atmışsındır muhakkak...

Nerden geldi aklına bizi suçlamak?..

Git! Allah'ına kadar şikayet et!..

Hangi taş büyükse, başını ona vur!...

Bir de sen açma başımıza dert!.."

Daha fazla duramazdım.
Kaçmam gerektiğini anladım.

Osmanlı'da oyun çoktu.
Anladım ki daha benim çekeceğim çoktu...
Ne demokrasisi, ne cumhuriyet...
Devam ediyor Osmanlı'daki zihniyet...

Bütün bunlara karşın açtığım tazminat davasını kazandım.

“Çalışması iyi ama düşüncesi kötü” diyen Gaziantep Yapı İşleri 9.Bölge müdürlüğünden tazminat aldım.

Dünyanın neresinde görülmüştür.
“Çalışması iyi ama düşüncesi kötü.
Bir adam işten atılır mı düşüncesinden ötürü...

Ne var ki artık işsizdim...
Yoktu, hiçbir yerden bir kuruş gelirim...

Yalnızca eşimin yaptığı terzilikten para geçiyordu elimize...

Bir kere daha düştük Gaziantep halkının diline...

331 Bir gün çalışsam ertesi gün açtım.
Elime bakıyordu eşim ve dört kızım...

Eşimin terzilikten kazandığı yetmiyordu.
Arzuhalci Baki Çelik, bana bir öneride bulundu:

“Gel, şurada bir masan bulunsun.
Senden kira bedeli istemem!
Ne kazanırsan senin olsun...”

Böylece evdeki yazı makinemi aldım.

Hükümet Konağı önünde arzuhalciliğe başladım.

332. Baki Çelik, benden yaşlı ve Gaziantep'in eski solcularından biri.

Benim gibi onun da adı kulağına değmişti.

Başta yakın akrabalarım, arkadaşlarım, komşularım olmak üzere Dr Emin Kılıç Kale ve öğrencilerinin kuşku bakışları, suçlayıcı konuşmaları karşısında iyici bunalmıştım.

Bana hak veren, komünist olsam bile bunun benim tercihim olduğumu, bunda ayıplanacak, suçlanacak bir şey olmadığını söyleyen bir kişi ile bulamamıştım.

333. Ben yaşamımda Cemil Alevli ve İlhan Arsel dışında, onun kadar temiz kalpli, açık sözlü, ağır başlı, sevecen bir kişi ile karşılaşmadım.

Bir hafta kadar dilekçecilik yaptım.

Bir tane dilekçe yazdım.

O da çok yoksul biri idi.

Verdiği ücreti almadım.

Bu arada resmi giyimli tanımadığım bir polis geldi.

"Biliyorum, sana haksızlık yaptılar.

Ama elden gelen bir şey yok.

Eğer dilekçe yazdırmak isteyenlerle karşılaşsam, sana gönderirim!" dedi...

Sonra kendisini bir daha da göremedim...

Böylece bir hafta da dilekçecilik yaptığım...

334. Burada bir olayı da anlatmak zorundayım.

Gerçeğe Anlatmazsam

Cemil Alevli'nin aziz hatırasına saygısızlık etmiş olacağım.

Bir gün dilekçecilik yaptığım kulübede,
Baki Çelik ile birlikte oturmuş yazdıracak birini
bekliyorduk dilekçe...

Ben yazı makinem önünde oturduğum sandalyede
derin düşüncelere dalmışım.
Baki Çelik'in beni dürtüklemesi ile uyandım...

Başımı sağa çevirdim ki küçük kulübenin önün de
gülümseyerek bana bakıyor Cemil Alevli..
Cemil Alevli, Gaziantep'te Veliç İplik ve Dokuma
Fabrikasının sahibi...

Son CHP iktidarında da milletvekilliği yapmıştı.
Bütün sevecenliği ile beni çağırmıştı...

335. Baki Çelik, Gaziantep'in en büyük
fabrikatörünün benim gibi cıvıldak birini çağırmasına
anlam verememişti.

Yoktu çünkü aramızdaki dostluktan haberi.

Cemil Alevli ile fikirsel olarak tartışırdık.
Düşüncelerimiz karşıt olmasına karşın arkadaştık.

Zaten kendisi de benden rica etmişti
"Bu arkadaşlığımızı kimseye söyleme!" demişti.

Bu güne değin de bu ricasına uydum.
Ben de övünmek olur diye bu güne değin sustum.

336. Her hafta Cumartesi günleri kendisinin Ses
Sineması'nın karşısındaki şato gibi villasının çalışma
odasında buluşurduk.

Dinî, felsefî, ruhî konuda karşılıklı oturarak
konuşurduk...

Bu konuşmalarımız her Cumartesi öğleden sonra olmak üzere iki saatten çok sürerdi...

Kendisi ruhçu, ben de maddeci (materyalist) biri...

Güney Anadolu'nun en büyük kapitalisti...

Veliç İplik ve Dokuma Fabrikası'nın sahibi

Son dönem Gaziantep CHP Milletvekili

Bense adı kulağına değmiş Gaziantep'in en cıvıldağ komünisti...

337. O zamanlar Bedri Ruhsalman adlı bir ruhçu teorisyen vardı.

Cemil Alevli onun Kitaplarını okuyan bir hayranı...

Dünyayı yaratanın; anlaşılamayan, bilinemeyen bir ruhun (Allah'ın) varlığına inanırdı.

Ruhun ölümsüzlüğünü, bir başka donda gelip gittiğini sanırdı...

Ona göre çoksulluk ve yoksulluk geçici ve nöbetleşe idi.

İnsanlar da bu dünyaya tekrar tekrar gelip gideceklerdi.

Her gelişlerinde bazen yoksul, bazen çoksul ölecekti.

Büyük ruh (Allah), böylece adâletini göstermiş olacaktı...

Bunlara özden (samimi olarak) içtenlikle inanırdı.

338. Ben ise bu düşüncelere karşı idim.

İnsanın dışında Ruh diye bir şey olmadığını söylerdim.

Ruhun; beden işlevi olduğunu kanıtlamaya çalışırdım.

İnsan ölünce ortada Ruh diye bir şeyin kalmayacağını anlatırdım.

Söyledim: Ruhun, nefes almak ve düşünmek olduğunu;

Ölünce bizi tanıyanların anılarında yaşayabileceğimizi,

Öldükten sonra yaşanacak bir başka dünya olmadığını,

Ölümsüzlük diye bir şey olmadığını,

Maddenin dışında bir varlık olmadığını,

Allah'ın sanal ve simgesel bir kavram olduğunu,

Yoksulluk ve zenginliğin kader olmadığını,

Zenginliğin işçilerinin artı emeği ile oluştuğunu,

İşçilerin sekiz saatlik çalışmasında dört saatini kendisi için,

Dört saatini de işveren için çalıştığını...

Kendisi ise bu anlattıklarımın hiç rahatsız olmazdı.

Belki de beni doğru sözlü olduğum için sever, sayardı.

339. Cemil Alevli ile nasıl tanıştığımızı da anlatayım kısaca.

Oturuyordum bir gün Sayın Öğreticim Dr. Emin Kılıç Kale'nin yanında.

1945-1950 yıllarındaki Gaziantep valisi, Amerikan Hastanesi Müdürü Mr Ayzli, Operatör Dr. Cemil Özbal, Dr. Kafadar ve Cemil Alevli zaman zaman bir araya gelerek din ve tasavvuf konusunda konuşup tartışmış.

1950 den sonra yolları ayrılmış.

Bunlar içinde yalnızca Mr. Ayzli gelip giderdi zaman zaman.

Sonraları o da gelip gitmemeye başlamıştı.
Aramızda görüş ayrılığı olduğundan...

340. Dr. Emin Kılıç Kale, 1968'de günlük gezisini yaparken, bir motosiklet kendisine çarpınca ağır yaralanmıştı.

Kendisini tanıyanlar geçmiş olsun ziyareti yapardı.

Bir gün öğleden sonra bütün öğrenciler birlikte bayram dersinde,

Bir de baktık elinde küçük bir tüp kan ile Cemil Alevli girdi içeriye.

Söyledi: "Kan inceletmesi (tahlili) yaptırmak için Amerikan hastanesine gideceğini,

Hastaneye gitmeden önce geçmiş olsuna geldiğini..."

341. Dr. Emin Kılıç Kale'ye geçmiş olsun dedikten sonra oturup dersleri izledi.

Ders bitince bütün arkadaşlar gitti.

İçeride kalmıştık; Sayın Öğreticim, ben, bir de Cemil Alevli...

Kendileri konuştu, ben dinledim.

Ben söze karışmadım, yalnızca izledim.

Bir ara dönüp bana baktı Cemil Alevli...

Sayın Öğreticimden, adımı sordu. Adımı öğrendi.

"Emin bey, senden bir ricam olacak.

Eğer izin verirsen Hayri Bey, her cumartesi bana uğrayacak.

"Kendisine bazı soracaklarım olacak!"

Sayın Öğreticim de:
"Seve seve gidecektir size..."

O bizim Yazman'ımızdır!
Hiç merak etme soracağın bütün sorulara yanıt verecektir!.."

342. O zaman yerel Gazeteler hakkımızda (Dr. Emin Kılıç Kale ve özellikle de benimle ilgili) akıl almaz satışmalarda bulunuyordu...

İftiracılar ki adlarını yukarda belirtmişim anlattığım her şeyi abartarak, bire bin katarak, ballandıra ballandıra yerel basında anlatıyordu.

343. Bizim bu buluşmamızı Dr. Emin Kılıç ve öğrencilerinden başka kimse bilmezdi.

Tarafımdan da Cemil Alevli'nin ricası üzerine, kimseye bu konuda bir şey söylenmezdi.

Cemil Alevli'nin ricası şöyle olmuştu:

"Hayri bey, senden bir ricam olacak.

Bu buluşmamızı hiç kimseye anlatılmayacak..."

Seni kıskanırlar.
Başına iş açarlar.

Bana da: Bula bula bunu mu buldun arkadaş olacak,
Seninle arkadaşlığımızı başıma kalkacak!

Çünkü benimle arkadaşlık etmek isteyen o denli avukat, Doktor ve daha başka tanınmış kişiler var...

Hiç biri ile konuşmayıp da seninle konuştuğum duyarlarsa buna bir kulp takarlar.

Onlar bu buluşmamıza bir anlam veremezler!

Beni de seni de rahatsız ederler..."

344. Bu nedenle Cemil Alevli ile olan yakın dostluğumuzu kimse bilmezdi.

Yine bir Cumartesi günü çalışma odasında karşılıklı otururken içeriye Cemil Alevli'nin avukatı Ayhan Akdeniz girdi.

Av. Ayhan Akdeniz, CHP dönemi belediye başkanlarından Nail Bilen'in damadı olup Nail Bilen'le aynı büroda birlikte avukatlık yapardı.

Cemil Alevli'ye bir şeyler söyleyip ayrıldı.

Av. Ayhan Aydeniz, ayrılırken dönüp bana bakınca, bakiştık.

Kendisi ile daha önceden tanışmıştık.

Birşey sormadı sonraki buluşup görüşmelerimizde...
Ben de bir şey söylemedim kendisine...

345. Biz bu buluşmamızı kimseye söylemesek de ağızdan ağıza yayıldığını şu olayla anladım.

Bir gün "Fevzi Güneç takma adıyla" yazdığım bir yazıyı vermek üzere Fevzi Güneç'in gazetesine gitmiştim.

Cemil Alevli ile arkadaş olup olmadığını sordu bana...

"Evet!, Arkadaşlıktan öte bir dostluğumuz var!" dedim ona.

Yalan söyleyemezdim.

Cemil Alevli ile dostluğumuz olduğunu yalnız ona söyledim.

Bu konuda bu güne değin de kimseye bir şey demedim.

Bir keresinde oturma odasında asılı yağlı boya ile yapılmış tablolar görmüştüm.

Kendisine: "Bu tabloların kim tarafından yapıldığını sordum."

"Benim tablolarım!.." deyince şaşırıp kalmıştım...

Demek ki Cemil Alevli'nin kimseler tarafından bilinmeyen bir özelliği daha vardı.

Demek ki Cemil Alevli aynı zamanda ressamdı.

...

İşte bu tablolarından ikisi...

Birincisine **DAĞ YOLU** adını vermişti.

İkincisine de **DAĞ GÖLÜ**...

346. Gaziantep'te benim gibi Fevzi Günenç'e de rahat vermediler.

Halktan ve ezilenden yana gazete çıkardığı için kendisini tedirgin ettiler.

Gazetesinde fıkralar, şiirler, öyküler yazardı.

Baskılara, haksızlığa, usulsüzlüğe, uğursuzluğa bayrak açardı.

Bir hafta içinde gazeteni elden çıkar.

Kaçıp gitmezsen Gazikent'ten...

Ölün, sokak ortasında yatar...

347. Ne ise Cemil Alevli'nin beni çağırması üzerine hemen kalktım.

Kendisi ile birlikte işyerimizin yanındaki Anadolu Koleji'nin avlusunda idim...

Burası tanınmış Baklavacı Sait Güllü'nün evi idi.

Sait Güllü benim anamın dayısı idi.

Anam, bayramlarda dayısının bayramını kutlamaya giderken bizleri de iletirdi...

348. Ne var ki anamın dayısı bizlere bayram harçlığı vermezdi.

İyi hatırlıyorum bunun üzerine ben de anama: "Bir daha dayının gitmem!" dediğimi...

Annem nedenini sorunca da doğruyu söylemiştim.

"Çünkü bize bayram harçlığı vermiyor." demiştim.

Annem, ben on yaşında iken ve kendisi de 28 yaşında iken 1942 yılında ölmüştü.

Benimle uğraşanlar; benim annemle yattığımı bile ileri sürmüştü.

Komünistlik ya, komünistlerde namus tanımazdı ya...

Anası ile bacısı ile yatardı ya...

İşte kafa bu kafa!..

İşte o zamanki Gaziantep'in komünistlik anlayışı bu idi.

Komünistlik denince akla "şapka asıp girmek gelirdi..."

309. Sait Güllü ölünce mirasçıları bu avlusu büyük çok odalı evi sattı.

Kim aldı bilmiyorum; ancak avlusu büyük bu evi Cemil Alevli Anadolu Koleji yaptı.

Öyle sanıyorum ki bu koleji Cemil Alevli'nin öncülüğünde kurulmuştu.

Zaten Kolej Derneğinin ilk Başkanı da kendisi olmuştu.

Bir keresinde de bana bir okul yaptırdığını;
Adını da ADSIZ koyduğunu söylemişti.

Öylesine alçak gönüllü idi ki,
Ülkenin Millî Eğitimine Katkıda bulunduğunu
Kimse bilsin istemezdi...

310. Çocukluğumda çok geniş olan avlusunda çiçekler ve yeşil çimenler arasında sekip oynadığım Anamın dayısının avlusunda Cemil Alevli ile karşı karşıyaydım.

Bakışlarından başıma gelenlere üzüldüğünü anladım.

Anlaşılan sormuş, soruşturmuş "Sana iftira edildiğini biliyorum!" dedi bana.

"Ancak benim bile gücüm yetmedi seni yeniden eski işine aldırmaya...

Senin için beş para etmez kişilerin ayağına gittim.
Bunu hiç kimse için yapmazdım; ama senin için yaptım.

Ne var ki gücüm yetmedi, beni bile kırdılar...
Ricamı yerine getirmek isteyenlerse bir şey yapamadılar...

“Şimdilik al şunu!” diyerek elime beş yüz lira sıkıştırdı.

“İhtiyacın olduğu zaman bana gel demeyi de unutmadı...”

Sonra benim gururumu incitmemiş olmak için;

“Al bunu, sen de günü gelince başı dara düşen birine verirsin!”

İşten atılmadan önce aldığım aylık bin lira idi.

Verdiği beş yüz lira, bu günün parası ile 500 milyona karşılık gelirdi.

Kendisi ise büyük bir umarsızlık içinde

Ağır adımlarla dönüp gitti Anadolu Kolejine

311. Bütün bunlar Zekeriya Beyaz ve Necdet Sevinç'in iftiraları nedeniyle başıma geliyordu.

Bu nedenle polis beni kırk yıldır izliyordu.

İşten atılmam olayı ve o günlerde yaşadığım olaylar, zorluklar “Zilli Kurt” ve “Zilli Kurt'un Çırpınışı” adlı kitaplarımda dile getirilmiştir.

Okursanız görürsünüz; iki cahilin iftirası yüzünden ne çileler çekmişimdir.

312. İşte ben bu milliyetçi ve mukaddesatçılar yüzünden doğum yerim, Gaziantep'te, parmakla gösterilen lekeli bir adam oldum.

Baskılar yüzünden 41 yaşımda Ankara'ya göçmek zorunda kaldım.

313. Hükümet konağı önünde dilekçecilik yapmam CHP İl ve İlçe yönetiminin dikkatini çekmiş.

İl ve İlçe Yönetim Kurul Aralarında karar vermiş:

“Gelsin partimizde çalışsın...” demişler.
Yıl 1969. İl Başkanı Zihni Kutlar.

Merkez İlçe Başkanı Mehmet Tekinalp. Tekinalp benim, ortaokul 1. Sınıftan arkadaşım.
Yönetim kurulunda vardır bir de futboldan Av. Aydın Gençer adlı arkadaşım...

Şimdi bu arkadaşlar parti başkanı olmuş, avukat olmuş, partide görev almış...

Ben ise akşam ortaokuluna giden, işsiz güçsüz takımından, adı kulağına deymiş bir komünist, ortada kalmış...

314. Partiye gittim. Bana dediler:
“Sana yapılan haksızlıkları biliyoruz.
Gel, Partide İl Sekreteri olarak çalış.
Zaten önümüzde genel seçimler var, bekleriz...
Eğer Partimiz seçimleri kazanırsa seni eski işine iade ederiz...”

315. Dilekçecilikte elime para geçmiyordu zaten...
Baki Çelik'e teşekkür ederek izin istedim kendisinden.

O da CHP Gaziantep İl Örgütünün önerisini yerinde buldu...

Şimdi de Abdurrahman Öngel'le birlikte çalıştığım işyeri CHP İl Merkezi olmuştu.

316. Abdurrahman Öngel, Partinin 20 yıllık emekçisi idi.

Seçim dönemi olduğu için partiye girip çıkanları karşılamak bizim işimizdi.

Ayrıca bu da bize iş çıkarıyordu.

Gelenler içtikleri sigara göpçüklerini, paketlerini, kibrit çöplerini ve kutularını rast gele koridorlara, salona ve odalara atıyordu.

Yağmurlu havalarda ayakkabılarının çamurlarını kapı önünde temizlemeden içeri giriyorlardı.

Bize de süpürgeyi alıp odaları, koridorları ve salonu silip süpürmek düşüyordu.

Kimi zamanlar Abdurrahman Öngel çok bunalıyordu.

Abdurrahman Öngel böyle bunalınca çantasını koltuğunun altına alarak: "Delegelere toplantı gün ve saatini haber vereceğim" diye hemen kaçıyordu...

O gidince ben yapa yalnız kalıyordum.

İl ve İlçe yöneticilerinin ayak işlerine ben bakıyordum.

Bir gün Akşam Ortaokulundan arkadaşım Metin Aslantaş beni görmeye gelmişti.

Beni o koca salonu süpürürken görünce çok üzülmüştü...

"Kalem tutan ellere süpürge verenler utansın!" demişti.

317. Durumuma acıyarak beni işe alan çocukluk ve gençlik arkadaşlarım:

"Hayri bey, çay söyle, taze ve demli olsun!",

"Hayri bey, sürahide su kalmamış doldurur musun!",

"Hayri bey, şu dosyayı getirir misin?",

"Hayri bey, bir paket sigara alır mısınız?"

Bu tür buyruklar bana çok ağır geliyordu.

Millî Eğitimde Okul Yaptırma Bürosunda Başkâtip,
Amerikan Hastanesinde Muhasip,

Yapı İşleri 9. Bölge Müdürlüğünde Personel Şefi
Şimdi de yapıyordum partide ayak işleri...

Davranışlarından, düşüncelerinden, inançlarından
ödün vermez misin?

İşte böyle okuldan, futboldan arkadaşlarına
odacılık, hizmetçilik edersin...

318. En ağırıma gidenlerden biri de:

CHP'lilerin bana, korku ve merakla uzaydan gelen
biri imişim gibi bakmasıydı...

Bir komünist nasıl olurmuş diye bana bakıp
gidiyorlardı...

Oysa o zamanlar diğer partililer bile CHP'yi
komünistlikle suçladı.

CHP'liler ise bir komünist nasıl olurmuş diye bana
bakardı...

Partililerin bu bakışların şu gün olmuş gözlerimin
önünden gitmez...

Bir parti mensubu nasıl olur da komünistlik nedir
bilmez...

319. Abdurrahman Öngel de beni korku ile izlemişti:

Sonunda: "Eğer komünistlik senin gibi olmaksızın ben
de komünisttim!" demişti..

Belki kendisini en etkileyen davranışım da salonu
süpürmek için süpürgeyi her alışında

Diğer süpürgeyi de ben alarak koşmuş olmamdır
yardımına...

320. Benim komünistliğimi izleyen bir arkadaş daha
var:

Bu arkadaş da o zamanlar Gaziantep Ceza ve Tevkif Evleri Müdürlüğü yapar.

O da benim gibi Akşam ortaokuluna ediyordu.

Bir gün bana: "Komünistlik senin gibi olmaksızın ben de komünisttim!" diyordu.

321. Halk, komünistlik konusunda öyle korkutulmuştu ki; komünist denince aklına, normalin dışında bir insan geliyordu.

Öyle sanıyorum ki her birinin kafasındaki komünist görüntüsü başka oluyordu.

Ne var ki korkulacak biri olmadığımı görünce şaşırıp kalıyordu.

322. Halkımız komünistler hakkında öyle korkutulmuştu.

Bu nedenle bir komünistle bir arada olmak istemiyordu.

Dışardan gazel okuyanlar bile vardı.

Partiye haber salıyorlardı.

"Tekinalp'e söyleyiniz: Hayri Balta'yı Partide çalıştırmayın.

Kendisine kâtip gerekse bize haber salsın..."

Bunu söyleyenler ise oturduğumuz semt olan Tabakhane'nin eşrafından Ali Hüsükoğlu ile Paşa Hamamımı işleten Sait Hengirmen'di...

Bunlar tabakhane'nin ileri gelenlerindendi...

Bunlara yazıp gönderdiğim mektup Zilli Kurt'un Çırpınışı adlı dosyamdadır.

Fırsat bulan okuyucularım bu yazıları okumalıdır...

Bunlar ellerini soğuktan-sıcağa vurmazlardı.

İşçileri imalathanelerinde çalışır, kendileri ise kahvede çene çalardı

Ve bana da almaz almaz bakarlardı.

Nerde kalmış ki gelip benim yerime partide çalışacaklardı.

323. O zamanlar komünist olmak “ölümlerden ölüm beğenmek” demektir.

Bir gün Milletvekili adaylarımızdan İbrahim Hortoğlu yanıma geldi.

Hemen anladım söyleyecek bir sözü vardı.

Yoksa yanıma gelmezdi; anlatmaya başladı:

“23 Nisan (1969) Çocuk Bayramı nedeniyle Kapalı Spor Salonunda yapılan gecede yanıma iki sivil polis geldi..

“Hayri Balta'yı niçin partiye aldınız? dedi.”

”Adamı perişan ettiniz, işten attırdınız, sokaklara saldınız...

Adamın çoluk çocuğunu perişan yaptınız...”

Bana ne deseler beğenirsiniz:

“Merak etme sen, onun ihtiyacı Moskova tarafından karşılanmaktadır; ama sizler bunu bilmezsiniz...”

324. Milletvekili adayımız bana bunları anlatınca o zamanlar Gaziantep Valisi olan Hayrettin Ersöz'e bir mektup yazdım.

24.4.1969 tarihli bu mektubumdan bir iki bölümü aşağıya aldım:

“Milletvekili adayımız İbrahim Hortoğlu'na “Beni

niçin işe aldıklarını sormuşlar”

O da kendilerine gereken yanıtı verince “Benim Moskova’dan para aldığımı buyurmuşlar...”

Ne Moskova’dan parası sayın Valim; yiyecek ekmeği, yakacak odunu, ev sahibine verecek parayı bulamıyorum.

Bakkala, kasaba, ve ev sahibine bu ay nasıl para vereceğimi araştırıyorum...

Eğer birikmiş bonolarımın faizi de olmasaydı elektriklerim kesilecekti...

İhtiyaçları Moskova’dan karşılanan adam elektriğini kestirir mi?

Gişeciliğe razı olurum, çalıştırılmamam için baskı yaparlar.

Ayda elli-altmış lira için gazeteciliğe razı olurum yazdırmazlar.

Bu baskı ve önlemler resmî ve gayrî resmi kanallardan yapılmaktadır....

Yani ben aç kalırsam polisler derece mi alacaklardır.

Görevleri bana duyurmadan beni izlemek değil mi?..

Yoksa, işverenlerimi korkutarak işime son verdim mi?”

325. Ben burada anılarımı özet olarak anlatıyorum.

Yalnız 1969 yılında başımdan geçen olaylar ZİLLİ KURT ve ZİLLİ KURT’UN ÇIRPINIŞI adlı dosyamda ayrıntıları ile yazıyorum.

Gaziantep CHP İl Binasındaki çalışmalarımın

benim için çok bunaltıcı olduğunu yinelemeye gerek görmüyorum.

Ancak, bir olay daha var ki anlatmadan geçemiyorum.

326. Bir gün Partide çalışırken Dr. Hüseyin İçten geldi.

Bu da benim gibi Dr. Emin Kılıç Kale'nin öğrencilerindendi.

Dr. Emin Kılıç'ın yazı işlerine ben bakardım...

Bu nedenle Dr. Emin Kılıç Kale topluluğundaki BAY YAZMAN'dı adım...

Benden 20 yaş büyük olduğu ve de Dr. olduğu halde beni çekemezdi.

Tek biri amacı vardı; o da elimden bu yazmanlığı alıp gitmekti...

Beni çok sevdiğini söylemesine karşın benden nefret ederdi.

Bu nefretini gizlemek için beni çok sevdiğini sık sık söylerdi.

Hiçbir zaman kendisinin seviyesine düşmedim.

Kendisinin doktorluğuna ve yaşına saygı gösterdim.

Kendisi ile cebelleşerek küçülmeyi istemedim.

327. İşte bu adam bana Dr. Emin Kılıç'ın yazıları arasında bulunan yazılarımı okudukça ağladığını söylerdi.

Böylece güvenimi kazanmak isterdi.

Ne var ki ben kendisinin beni sevmediğini,

Hissederdim benim karşımda ezildiğini...

328. Abdurrahman Öngel'in yanında konuşamazdık.
Hemen kendisi ile birlikte boş olan bir odaya vardık.

Ben "Hoş geldin!" diye elini öpmeye çalışırken;
O da, "Tuu! Senin yüzüne..." diyerek yüzüme
tükürdü birden...

Neye uğradığımı şaşırđım.
Donup kaldım.
Aptal aptal yüzüne baktım.

"İşte şimdi lâıyığını buldun.
Sen, bunların yanında kâtiplik yapacak adam
mıydın?"

Sana bin kere dedik, sen kendini kurtar diye.
Ne diye toplumun önüne düşersin böyle...

Neyine gerek senin baldırı çıplakların önüne
düşmek.
Senin önce kendini kurtarman gerek...

Neyine gerek senin gazetelerde yazı yazmak...
Sen mi kaldın Türkiye'yi çıkmazdan çıkaracak!.."

Bu türden sözlerle beni suçladı da suçladı.
O an, elim ayağım buz gibi oldu, tepki gösterir halim
kalmadı.

329. Oysa Öğreticimiz, o zamanlar her
konuşmasında: "Köylüsü donla gezen bir toplumda
taksiye binmeye utanırım!" derdi.

O zamanlar böylesine toplumcu sözleri hangi solcu
dile getirmişti.

Gazetelere yazı gönderme kararını ise Sayın Öğreticimle birlikte kararlaştırdık.

Bir de bana: "Aydın Düşünen" ve de "Sözer Düşündürücü" takma adını yakıştırdık...

O zamanlar Gaziantep Millî Eğitimde çalıştığım için yazılarımı takma adla gönderirdim.

Takma adımı koyan da Sayın Öğreticimdi; ne var ki koyduğu takma adları da beğenmemiştim.

Ancak tarikat gereği olduğu için ses çıkaramamıştım.

330. Gaziantep'teki yerel gazetelere ikisine aynı gün ayrı adlarla yazılar gönderirdim.

Göndermeden önce de Sayın Öğreticime okur, beğenisini alırdım.

Sonra bir gün; "Bu yazılar parasız yazılmaz!" dedi.

Gazete sahiplerinden yazdığım yazılar karşılığında para istememi önerdi.

Gazete sahipleri para vermeye yanaşmadı.

Böylece bizim yazarlık hevesimiz kursağımızda kaldı.

331. Kaldı ki benim suçlanmamın tek kaynağı da Dr. Emin Kılıç'a öğrenci olmamdı.

Emin Kılıç Kale öğrencisi olmasaydım bunların hiçbiri olmazdı.

Ben aşığı ondan aldım.

Onun sayesinde; ölü idim, diri sayıldım...

Şimdi ise gazetelere yazı gönderdiğim için sınıf arkadaşları bir Doktor, Candangeçti, yüzüme tükürüyordu.

Dr. Candangeçti, yazı yazmaya Sayın Öğreticimle birlikte karar verdiğimi bilmiyordu.

332. Eğer yeniden doğmuş olmasa idim o benim yüzüme tüküremezdi

Ne pahasına olursa olsun benden tokadı yerdı.

Çünkü ben öylesine ölü biri idim ki adam yaralamaktan hapse düşmüştüm.

Bu nedenle de 12 gün de hapiste yatmıştım.

Yargılama sonucu ise 3 ay hapislik almıştım.

Amcam ise "Bu ceza senin hakkın değildir!.

Senin beraat etmen gerekir...

Çünkü nefs-i müdafaa var senin olayda...

Hemen kararı temyiz edelim bu arada..."

Hemen hakkımda verilen kararı temyiz ettik.

Lehimde bozulan karar üzerine yeniden mahkemeye gittik.

Tam bu sırada Gaziantep Adliye Binası yandı.

Böylece benim dosya da mahşere kaldı...

333. İşte benim gibi adam yaralamaktan hapis yatmış bir adam yeniden doğmuş olduğu için kendisini muhatap almadı.

Kaldı ki muhatap alınmayacak kadar da hamdı.

Dr. olmuş ama adam olamamıştı,
Tasavvuf öğretisinde mesafe alamamıştı.
Çok ham kalmıştı.
Bu hamlık kendisini ezik yapmıştı...

Kendisinden başka hiç kimseyi ne sever ne sayardı...

Böylesine nefsinin tutsağı olmuş bir adamdı...

Fırsatını bulmuşken yüzüme tükürecekti.
Böylece egosunu tatmin edecekti...

334. Kendisi yüzüme tükürünce Cemil Alevli'nin sevecen bakışları gözlerimin önüne geldi.

O ki CAN bile değildi.

O, benim düşkünlüğümden yararlanmak gibi aşağılık bir davranışa girişmemişti.

Büyük bir olgunluk göstererek; bana, utana utana, 500 lira vermişti...

Bu ise Dr. Emin Kılıç'ın CAN'ı, sınıf arkadaşı, şimdilerde Türbedarlığını yapıyordu....

Düşmüşlüğüümü fırsat bilerek, yüzüme tükürüyordu.

Kaldı ki bu dergahta herkes yüzüme tükürmek için fırsat bekliyordu.

335. Emin Kılıç'ın öğrencileri olduğumuz için bu benzeri her türlü aşağılanmaya karşı duygularımızı

sınırlamakla (nefsimize hâkim olmakla) yükümlü idik.
Ne olursa olsun nefsimize hakim olmalı idik.

Bu Allah'a kavuşmanın ilk koşulu idi...
Bu nedenle de bu tür aşığılamalara tepki gösterilmemeli idi.

Yalnızca acıyarak baktım kendisine yukarıdan
Boyu çok kısa idi benim boyumdan...

İçinde bulunduğu ruhsal duruma acımıştım.
Kedi, kediliğini yapacaktı; bunlara alışmıştım.

Kedi, Mutfakta açıkta bırakılmış bir et parçası
görünce alıp kaçacaktı.

Bu da fırsatı yakalamış ve yapacağını yapmıştı.

İnsanın yaratılışı ne ise onu yapar.
Bu nedenle atalarımız demiştir: "Huy çıkmaz; ama
Can çıkar..."

Sonradan bana şöyle demişti.
"Sana yaptığımı Hocaya söyledim.
Bana: 'Aferin, çok güzel etmişsin!' dedi..."

Anladım ki Sayın Öğreticim de bana karşı cephe
almıştı

Beni topluluğundan uzaklaştırmaya çalıştı.

Haddime mi düşmüştü Hoca'ya da kendisine de
"Bu yaptığınız çok ayıp bir şey!" demek.

İşte böyle idi bizim tarikatta gelenek...

336. Ben ne yapmıştım ki en yakınlarımdan
görüyordum bu denli tepki...

Hiç kimse bu güne değin olumsuz bir davranışımı görmedi...

Yalanım, dolanım yok.
Haksız kazançta gözüm yok.

Rüşvet yemedim.
Usulüz bir işe girmedim.

Hal ve gidişim konusunda en küçük bir kusurum yoktur.

Tersine olumlu, erdemli davranışlarım çoktur.

Öyleyse bana neden bu denli tepki gösteriliyor?
Nedeni herkes toplumculuğu: Şapka asıp girmek biliyor...

337. Tek suçum: Ayrıksı düşüncede olmam.
Bu düşüncelerimi yazılarımda açıklamam.

Düşüncelerimle ayrılmış oldum sürüden...
Bizim oralarda derler: "Sürüden ayrılanı kurt kapar derinden..."

İşte bu deyim gereği; beni de kurtlar da, kuzular da kapıyor,
En yakınımıdaki kişiler benden köşe bucak kaçıyor.

Bunun bir başka nedeni daha var.
Dostlarım, benim yüzümden başlarına bir iş geleceğinden korkar.

338. İçinde yetiştiğim ocak; topluma genelge gönderiyor.

"Bizim Hayri Balta ile ilgilim yok!" diyerek; beni faşizmin kucağına itiyor.

Toplumla ters düşmemek ve toplumu kazanmak için beni dışlıyorlar.

Topluma, "Onunla biz de baş edemiyoruz" demek istiyorlar.

Kendi başlarını kurtarmak için beni canavarların önüne atıyorlar...

Kendileri de toplumun dışladığı kişilerden oldukları halde toplumu kazanmaya çalışıyorlar...

339. Ben ne imişim böyle ki dışlanmışlar tarafından dışlanıyorum.

Niçin inanmadığım gibi yaşamaya zorlanıyorum.

Akılcı olmak, bilimden yana olmak ve maddeci olmak, maddeye öncelik tanımak neden böylesine büyük bir suç oluyor?

Toplum sorunları ile ilgilenmek, açlık çekenleri, yoksulluk sınırında yaşayanları, ezilenleri, sömürülenleri, işkencede can verenleri düşünmek niçin bu kadar büyük bir suç olarak algılanıyor.

Günümüzde, ezilenler yanında yer almak, ezenlere karşı çıkmak fincancı katırlarını ürkütmek gibi oluyor da ondan...

Ne var ki ayıramaz beni kimse doğru bildiğim yoldan...

Gelişmeme ket vurulmasına izin vermedim.

Kendilerine, İsa'nın dediği gibi:

"Çekil yaa şeytan, insan yalnız ekmekle yaşamaz!" (Matta, 4/10) dedim...

340. Sonunda 1969 seçimleri yapıldı.

CHP seçimlerden yenilgiyle çıktı.

CHP iktidara gelemediği için İl binasına gelen giden de kalmamıştı.

İl ve İlçe yönetimi benim ve Abdurrahman Öngel'in aylığını verecek para bulamamıştı.

Kaldı ki aylıklarımızı kendi aralarında toplayarak veriyorlardı.

Bu da bana ağır geliyordu.

341. Ne yapacağımı düşünürken yerel gazetelerde bir ilan...

Veliç İplik ve Dokuma Fabrikası arıyordu bir elaman...

İlanla bir muhasebeci aranılıyordu.

Başvuruların ise yazılı olarak yapılması isteniyordu.

Hemen başvuruda bulundum bir dilekçe ile.

Biliyordum ki yazılı başvurum geçecek Cemil Alevli'nin eline...

Dediğim gibi de oldu.

Bir de baktım Fabrikadan beni çağırıyordu.

Hemen Fabrikaya koştum: Karşımda Oktay Alevli. Cemil Alevli'nin oğlu.

342. Oktay Alevli ile Gazi İlkokulu'nda okumuştuk.

Kendisi ile çok da yakın arkadaş olmuştuk.

Gazi İlkokulu Cemil Alevli'nin hemen karşısında idi evinin.

Bir gün aramızda Oktay Alevli de olduğu halde 4-5 arkadaş okuldan kaçarak suyuna girdik Alibendi (Alleben) deresinin...

Yedi Söğüt'te suyun durgun olduğu bir yerde yüzmüştük.

Biz Gaziantep'liler, bu tür suya girmelere "çimmek" adı verirdik.

O zamanlar Alleben deresi gürül gürül akardı,
İçindeki balıklar sudan dışarı zıplardı.

343. Okul yönetimi sınıfta dört-beş öğrencinin yanında Oktay Alevli'nin de olmadığını ayırımına varınca hemen Cemil Alevli'ye haber salmışlar.

"Oğlun okulda yok! Nerede olduğunu biliyor musunuz?" diye sormuşlar...

Bir kıyamet kopmuş; oğullarının fidye için kaçırdığını sanmışlar...

Elbette bizler Alleben'de Yedi Söğüt'te çimerek güzel bir gün geçirmiştik.

Çimip eğlendikten sonra okuldan geliyormuş gibi evlerimize gitmiştik.

344. Ertesi gün Başöğretmenimiz Şakir Sabri Yener' odasına buyur etti bizi...

Şakir Sabri Yener çok babacan bir adamdı; incitmedi hiçbirimizi.

Osmanlı döneminden kalma medreseden yetişmiş bir aydıdı.

Medreseden yetişmiş olmasına karşın sağlam bir Cumhuriyetçiliği vardı.

Ölümünden beş-on yıl öncesinde kendisi ile yakın dostluk kurmuştuk..

Aynı zamanda evliliğim nedeniyle kendisiyle akraba olmuştuk.

345. Başöğretmenimiz Şakir Sabri Yener bizlere, yaptığımızın doğru olmadığını söyleyerek darıldı.

Bir daha okuldan kaçmayacağımıza ilişkin söz aldı.

Bir de baktım ki aramızda yok Oktay Alevli...

Meğer olmuş artık Dayı Ahmetağa İlkokulu öğrencisi...

Başöğretmenimizin söylediğine göre Okulunun adını kötüye çıkarmışız...

Bu nedenle okuldan ayrılmış Oktay Alevli adlı arkadaşımız...

346. O olaydan sonra Oktay Alevli'yi bir daha görmemiştim.

İşte yıllardan beri ancak uzaklardan taksi içinde gördüğüm sınıf arkadaşım Oktay Alevli ile şimdi karşı karşıya gelmiştim.

O mühendis olmuştu; ben ise ilkokul mezunu...

Hatırlamıyordu kendisi ile Gazi ilkokulunda birlikte okuduğumuzu.

347. Bana dedi: "Bu dilekçeyi sen mi yazdın?"

"Evet!"

"Daktilo ile hep böyle mi yazarsın?"

"Evet!"

"Muhasebeden de anlar mısınız?"

"Evet, Gaziantep Amerikan Hastanesinde 5 yıl muhasebe memurluğu yaptım!"

Dedi bana: "Biliyorum babamla aranızda bir yakınlık olduğunu;

Bilmiyorum bu yakınlığın neden doğduğunu..."

Düşünüp durdu biraz... “Hemen Muhasebe Bölümüne git. Muhasebe Müdürü Alaaddin Koçak, Sana ne yapacağını söyleyecek!...”

348. Gaziantep Ticaret Lisesinde açılan daktilo kursunu birincilikle bitirmiştım.

Öyle ki Okulda yapılan Güneydoğu Anadolu Daktilo Yarışmasında da birinci gelmişim.

Ödül olarak da Atatürk'ün Söylevi'ni almışım...

Bunun yanında yine Gaziantep Ticaret Lisesinde açılan Muhasebe Kursuna da gidip gelmişim.

Ama bütün bunların yanında işe alınmamda Cemil Alevli'nin rolü vardı.

Oktay Alevli'ye kalsa benim gibi bir zıpirı işe almazdı...

349. Fabrikada işe başladım.

Hem yevmiye defterini tutuyordum,

Hem de patronların özel yazıları, fabrika ile ilgili önemli yazıları daktiloda yazıyordum.

Fabrikanın muhasebe bölümünde benden başka beş büro işçisi daha vardı.

Bana uzaydan gelmişim gibi korka korka bakıyorlardı.

350. Müdürümüz Alaaddin Koçak, konusuna hâkimdi...

Diğerleri Sabri Konuk, Hüseyin Bilgiç, Mehmet Tuzlu, İlhan Ermurat adlı biriydi.

Yaşamlarında ilk olarak bir komünist görüyorlardı.

Her davranışımı dikkatle izleyerek Şaşkın şaşkın bana bakıyorlardı.

Örneğin ben çalışma saati bitince masamı düzenler,
Her şeyi yerli yerine kor, oturduğum sandalyeyi de
masanın altına iter,
Ben bunları yaparken onlar da beni izler...

351. Oysa ben komünist de değildim.
Komünistlikle bir birikimim de yoktu; komünistlik
nedir bilmezdim.

Komünistlik hakkında ne bilgim vardı ne de
kültürüm...

Hala niçin bu kadar cahil olduğuma üzülür de
üzülürüm.

Komünist olarak yakaladıklarında ve
yargıladıklarında bir büyük harf nerede, bir nokta
nerede kullanılır unutmuştum.

İçtiğim suyun nasıl olup da nefes boruma gitmiyor
diye düşünür dururdum.

352. İçinde bulunduğum koşullar beni şaşkına
çevirmişti. Yevmiye defterini tutuyorum...

Kendimde değilim, olayların etkisi ile sanki
uykudaymış gibi geziyordum...

Bu nedenle yevmiye defterinde yanlış yaptıklarım
oluyordu.

Kimi zaman Müdürümüz Alaeddin Koçak, ilk bakışta
yanlışlarımı buluyordu.

Bereket Müdürümüz Alaeddin Koçak yanlışımı
düzeltiyordu,

Böylesine dalgın bir adam işimize yaramaz
demeyerek olgunluk gösteriyordu.

353. Patronlar biz görevlileri zille çağırırlardı.
Arkadaşlar bu zillere koşullanmışlardı.

Zil çalınca kulaklar dikilir, zil sesini saymaya başlardı.

Tek zil çalınca müdürün çağrıldığı anlaşılır.
Beni çağırmak isterlerse zil altı kere çalınır.
Çünkü en son işe alınan; ben, altıncıdır...

354. Artık arkadaşlarla şakalaşma başlamıştı.
Görevliler zille çağrılmaya alışmıştı.

Bir zilli dedin mi Alaeddin Koçak,
Hemen koşardı çabucak...

Altı zilli çalınca ben,
Koşardım hemen...

Diğerleri de zil sayısına göre adlandırılırdı.
Görevliler, Pavlos'un köpekleri gibi zil sesine
koşullanmıştı.

Bu da bana çok ağır geliyordu
Ne yaparsın ki işler böyle yürüyordu.

Bu nedenle sesimi çıkarmıyordum;
Ama zille çağrılmanın onur kırıcı olduğunu
arkadaşlara söylüyordum.

Daha fazla ileri gidemezdim.
Daha fazla ileri gidersem Cemil Alevli'ye saygısızlık
ederdim.

355. Patronlarımızın odası bizim odaya bitişikti.
Zaman zaman çaycı patronlara çay getirirdi.

Bizler de kapının yanındaki camdan Çaycının gelip
gittiğini görürdük.

Onlar canı çektikçe çay içer; bizlerse bakar dururduk.

Çanımız çekiyor ama istemeye korkuyoruz.
Ne yapacağımızı düşünüp duruyoruz.

Benim çalışma masam kapıya en yakın olanı idi.
Diğerleri ise patronlara çay gelip gittiğini görmezdi.

Ama ben, çaycının her gelip gidişini görüyordum.
Bizlerin de çay içme hakkı olduğunu düşünüyordum.
“İşçiyiz ama, tutsak değiliz!” diyordum..

356. Bir gün dayanamadım.
Çaycıyı, patronların odasına çay bırakıp çıktıktan,
sonra çağırdım.

“Bundan böyle bize de çay vereceksin.
Öğleden önce ve öğleden sonra olmak üzere,
Günde iki kere bize de çay getireceksin.”

Arkadaşlar tepki gösterdiler.
“Başımıza iş çıkarma!” dediler.

Ben de: “Korkmayın, sorumluluk benim.
Bunu ben istedim...” diyeceğim.

357. Elbette benim arkamda Cemil Alevli var.
Çünkü kendisinin villasında karşılıklı oturup
konuşurken ikimize de gelirdi çaylar.

Cemil Alevli ile karşılıklı çay içilirdi.
Fincanlar çay bardaklarının iki misli...

358. Cemil Alevli çayı sevdiğimi bildiği için bana bir
şey demeyecekti.

Ama diğerkleri için bilmiyorum ne denecekti?..

“Bu da nereden çıktı?” diye sorguya çekerlerse:

“Sayın Baylar, arada bir çay içersenk daha verimli oluruz!” deyecektim kendilerine:

Bir de sizler içerken, bizlerin bakıp durması ne dereceye değın doğru?

Bu anlayış sizin adalet anlayışınıza uygun mu?”

Ama kimse sesini çıkarmadı.

Ben de, bizimkiler de günde iki kere çay içmeye başladı.

Bu da hepimiz için iyi oldu.

Çay saatinde içtiğim çayların tadı damağımnda dururdu...

359. Cemil Alevli'den başka üç patronumuz daha vardı.

Cemil Alevli'nin oğlu Oktay Alevli ve bir de İki damadı.

İki damadı vardı Cemil Alevli'nin; büyük damadı ise Gaziantep'in tanınmış Ersoylar ailesinin oğlu Celal Ersoy'du.

Özcan Alevli, Cemil Alevli'nin küçük damadı olmuştu...

Veliç İplik ve Dokuma Fabrikasının hemen bitişiğinde Ersoylar iplik ve dokuma fabrikası vardı.

Celal Ersoy, bir de satış mağazası çalıştırırđı.

Daha birkaç işyerine gidip gelirdi...

Böyle bir adam bir adam görmedim onun kadar çalışkan.

Bir günde belki beş işyerine girip çıkardı durmadan...

360. Ben Celal Ersoy'un bu çalışmasına bakardım...

"Bu adam ne kadar kazanırsa kazansın, kendisine helal olsun, derdim.

Eğer bütün işverenler Celal Ersoy gibi çalışsın,
Türkiye beş yıl içinde Amerika'yı bile geçer..."

Dikkatimi çeken bir özelliği daha vardı.
Hemen hemen hiç konuşmazdı.

Her zaman dudaklarında gizemli bir gülüş vardı.
Gözünün altından insanlara anlamlı anlamlı bakardı.
İnsana bakarken; ayaklarından başlayarak yavaş
yavaş yüzüne doğru çıkardı.

Masada oturmayı sevmezdi.
Odasında bile hep gezerdi.

İki damat ile Oktay Alevli arasında dışa yansımayan
bir çatışma vardı.
Zaten bu yüzden de Cemil Alevli öldükten sonra
fabrika satıldı.

Oktay Alevli'nin gözüme çarpan bir özelliği vardı.
Paraya dokunduktan sonra elini kolonya ile yıkardı...

Bir de Fabrikadaki kapıcılar, bekçiler,
Dört gözle Oktay Alevli'nin fabrikaya gelmesini bekler.

Oktay Alevli'nin geleceğini, nerden nasıl bilmiyorum,
yarım saat önceden haber alırlardı...

"Oktay Alevli geliyor!.." diye bütün fabrikayı ayağa
kaldırırlardı.

Fabrikada bir telaş, bir koşuşturmadır başlardı.
Herkes esas vaziyetini alırdı.

Oktay Alevli'nin yola çıktığını nasıl öğrendiklerini bir türlü öğrenemedim.

Acaba kendisi mi telefon ederdi Müdür'e geliyorum diye...

Ne var ki gelişi çok tantanalı olurdu, bir telaş düşerdi işçilere...

361. Bir gün zil altı kere çalınca arkadaşlar,
Bana takıldılar.
"Altı zilli kalk...
Şansına ne çıkacak,
Hele bir bak!"

Hemen vardım patronlar odasına.
Karşımda büyük patron Cemil Alevli, oturmakta masasında....

"Kapıyı kapat!" diyerek masasından kalktı.
Yanıma gelerek anlamlı anlamlı bana baktı.

Artık ikimiz de ayaktayız.
Karşılıklı olarak birbirimize bakıp durmaktayız.

Bana: "Dün sivil polisler geldi. Burada çalıştığını öğrenmişler.

Bana senin tehlikeli bir adam olduğunu söylediler.

Onun gibi bir adamı nasıl olup da Fabrikaya sokarsın?

Sözde sen işçilerin hepsini bana karşı kışkırtıp ayaklandırmışsın." dediler.

362. Sesimi çıkarmadan dinliyorum.

Acaba diyorum Cemil Alevli de mi beni kovacak diye bekliyorum.

Cemil Alevli bu düşüncemi anlamış olacak ki:
“Korkma ben varken senin işine hiç kimse son veremez.

Ama senden rica ediyorum bu polisler karşısında, Damatlarım ve oğlum karşısında beni zor durumda bırakma...”

363. Benim böyle bir amacım yoktu zaten.
“Korkma, Sayın Alevli, seni zor duruma düşürecek bir tutum ve davranış bekleme benden!”

Daha başka bir söz söylemedim.
Kendisinden izin alarak çalışma odama geldim.

Arkadaşlar kötü bir şey olduğunu sediler,
Ne var ki bana bir şey demediler.

Belki onların benden daha önce haberleri olmuştu polislerin gelip gittiğinden
Arkadaşların polislerden haberi olduğuna adım gibi emindim ben...

364. 193. Bütün bu olaylara karşın yapım gereği haksızlıklar karşısında dilimi tutamıyordum.
Örnek verirse patronların bizleri zille çağırması, patronların çay içip de bizlerin içmemesi karşısında “Biz Tiho muyuz!” diye söylenip duruyordum...”

365. “Tiho” deyimini kullanır Gaziantep'lielerin alt tabakası...
Türkçe sözlüklerde bile yeri yok bu deyim anlamı...

Hakkını aramakta yetersiz (aciz), en yoksul, en umarsız kişiler için kullanılırdı.

Muhasebedeki arkadaşlardan başta olmak üzere bu “Tıho!” deyimini işçiler arasında da yavaş yavaş yayıldı.

Çünkü artık işçiler bile birbirine “Ne var, ne yok Tıho?” diye sesleniyorlardı.

Bir haksızlığa uğradıklarında da “Biz tıho muyuz!” yahu diye sızlanıyorlardı.

366. İşçiler de ezikliklerinin ayırımına varmıştı...

Benim de kendilerinden yana olduğumu için başıma çok iş geldiği kulaktan kulağa yayılmıştı.

Kamyonlarla, at arabalarıyla Fabrikaya gelen pamuk balyalarını büyük kantarda tartmak için de beni görevlendirmişlerdi.

Çünkü daha önceki görevlilerin satıcılarla anlaşarak usulsüzlük yaptıkları dillendirilmişti.

Bilmem doğru, bilmem yanlış; 20 tonu 30 ton gösterirlermiş...

Aradaki on tonun bedelini kırıştırlarmış.

367. Bana güvendikleri için pamuk tartma işini bana vermişlerdi.

Pamuk kamyonu ya da arabası geldiğinde bana haber verirdiler...

Fabrikanın avlusuna işçiler arasından geçerek giderdim.

Bir arabacı vardı. At arabası ile pamuk getirip tarttırarak ambara teslim ederdi.

O da benim ezilenlerden yana olduğumu bildiğinden kulağıma eğilirdi.

“Yedi yoksul öldüren cennete gitmiş kadar sevap kazanır...” derdi.

“Niçin!”

“Çünkü derdi, yoksulların çilesine son verir de ondan derdi.”

368. Bu arabacı yoksul arkadaş kurtuluşu ölmekte buluyordu.

Çünkü sınıf bilincinden yoksundu.

Kendiliğinden işçi idi...

Kendi sınıfı için işçi değildi.

İşçiler, çıkış yolunun örgütlenmek olduğunu bilmiyordu.

Fabrikada işe başlamış olmam bile işçileri düşündürüyordu.

Artık tanımadığım işçiler bile bana:

“Tıholuğa devam!” diyerek parola veriyordu.

Anladım ki hiçbir şey yapmasam bile varlığım işçileri uyandırmaya yetiyordu.

369. Bu “Tıho!” deyimini; kilimcilik yaptığım sırada bir kilimci kalfasına verilen addı.

Bu Tıho genç bir delikanlı idi.

Ancak zihinsel özürlü bir yanı vardı.

Sanki gönüllü gönülsüz mekik atardı.

Kendisine takılanlara gülerek bakardı.

Köyden kente göçmüştü.

Önce masıra sarmış, sonra da kilimci kalfası olmuştu.

Kendisi sessiz sakın ve biraz da sefil, hakkını

aramaktan yoksun, bir kilimci kalfası idi.

Eli çok yavaştı; biz haftada beş kilim çıkarırsak
Kendisi iki kilim çıkarabilirdi ancak...

Patron sık sık "İşlediğin kilimi beğenmedim" diye
haftalığından ceza keserdi.

O da buna ses çıkarmaz, boynunu bükerdi.

Ses çıkarmadığı için ücretinin kesilmesine,
Diğer kalfalar da; "Kafasına vur, al ekmeğini
elinden!.." anlamında "Tıho!" derlerdi kendisine...

370. Daha bir ay olmadan Ali Nadi Ünler beni
dükkanına çağırıldı.

Ali Nadi Bey Gaziantep'in kurtuluş savaşına katılmış
yaşlılarındandı...

Gaziantep'te ilk olarak sol içerikli kitaplar satan
dükkanı kendisi açmıştı

Kendisi ile iyi dost olmuştuk; kendisini sayar,
severdim...

Kendisinin sözünü dinlerdim.

Kendisi de beni severdi...

Akşam üzerileri kitapçı dükkanını uğrak yerimdi...

371. Celal Doğan, o zaman Dev Genç'li bir gençti.

Kendisi de, arkadaşları da parkalı idi.

O zaman Gaziantep'e gelerek açmışlardı Kayacık
yokuşunda Dev-Genç derneğini.

Vatanı kurtarmak için canlarını feda edercesine
Gaziantep'e gelmişlerdi.

Derneğin kitaplığına birkaç sol kitap almak için Ali
Nadi Ünlerin dükkanına baskın verircesine girmişlerdi.

Öylesine idealize olmuşlardı ki gözlerine bakan kendilerinden korkuyordu.

Sanki gözlerinde şimşek çakıyordu.

372. Ali Nadi Beye, "Bize ne kadar sol kitap varsa ver!" dediler.

O da "Ben hangi kitabın sol kitap olduğunu bilmem! Ama Hayri Balta bilir." beni gösterdiler.

Ben de kendi elimle sol kitapları seçip tezgâhın üstüne koymuştum.

Böylece Celal Doğan'la tanışmıştım.

Bu olay gösteriyor ki Dev-Genç'li gençler bile sol kitapları bilmiyorlardı.

Onların kafasında bir tek amaç vardı. Vatanın bağımsızlığını korumaktı.

373. İşte Ali Nadi Ünlerle dostluğumuz böyle başlamıştı

Anılar kitabını kendisi söylemiş ben de daktiloda yazmıştım.

Ali Nadi Bey Gaziantep'in kurtuluş savaşına katılmış bir gazi idi.

Gaziantep Kahramanı Şahin Beyin komutasında savaşa girmişti.

Anılarında Şahin Beyin şehit düşmesini ayrıntıları ile anlatmıştı...

Bu birlikteliğimiz kendi evinde hafta sonları olmak üzere birkaç ay sürmüştü

Ve bana emeğimin karşılığı olmak üzere 5-6 ciltlik "Kutsal İsyân" adlı kitabı vermişti.

374. Akşam üzeri kitapçı dükkânına gittim.

Bana: "Hayri bey, dün Muhasebe müdürün geldi...

Kimseye söyleme ama dedi, 1. Şubeden sivil polisler Fabrika Müdürü Orhan beye gelmişler.

O da bana söyledi.

Fabrika müdürü Orhan beyden, Senin Fabrikadan uzaklaştırılmanı istemişler...

O da bir şeyini görmedik ki, ne diye atalım durup dururken demişler?

Haberin olsun, ayağını denk al!" dedi.

Beni en çok şaşırtan Muhasebe Müdürü Alaaddin Koçak'ın bu durumu bana söylemeyip de Fabrikanın Orhan Beyden önceki müdürü Ali Nadi Beye söylemesiydi.

Demek ki polisler Cemil Alevli'ye söz geçiremeyince Fabrika Müdürü Orhan Bey'ye gitmişler...

Maşallahı var bizim siyasi polislerin...

Fabrikayı, fabrikadan sahibinden daha çok düşünürler...

375. Anladım ki Fabrikada çalışmam beni sevenleri zor durumda bırakacak...

Artık buradan da ayrılmam gerekecek...

Değil Fabrikadan, Gaziantep'ten de ayrılmalıydım.

Çünkü, evvel Allah! kraldan daha kralcı bu polisler yanında; ümmetçi ve kavmiyetçi Allah mücahitleri ve sermaye bekçileri varken ben bu Gaziantep'te duramazdım...

Artık hiçbir işveren de bana iş vermezdi.

Gaziantep'ten ayrılmanın da zamanı gelmişti...

Nitekim bu kararımı yerine getirdim.

Hiç duraksamadan fabrikadan istifa ettim..

376. Artık Ankara'da, Genel-İş Sendikası Genel Merkezi Hukuk Bürosunda iki avukatın yanında sekreterlik yapmaktayım.

Birinin adı Saadettin Ünsal, diğerinin adı da Lütfü Gülergün; ikisinden de çok yakınlık görmekteyim.

İkisi de iyi insanlardı ve bana karşı anlayış gösteriyorlardı.

İşim olmadığı zaman lise ders kitaplarına çalışmama karışmıyorlardı.

Bu avukatların dava dilekçelerini kendileri söylüyor ben yazıyordum.

Daktilo ile en az yanlıyla çok hızlı ve düzgün yazdığım için bir süre sonra Muhasebe Bölümüne alındım.

377. Genel İş Sendikası Genel Merkezinde Hem çalışıyorum hem de Anafartalar Akşam Lisesine gidip geliyorum.

Daha önce anlattığım bölümlerde: Yapı İşleri 9. Bölge Müdürlüğünde ve CHP'de çalışırken, Gaziantep Lisesi Akşam Ortaokuluna gidip geliyordum.

Veliç İplik ve Dokuma Fabrikasında çalışırken de Gaziantep Lisesi birinci sınıfına gidip gelmeye başlamıştım.

Ankara'da Genel-İş Sendikasında işe başladığın günlerde ise Gaziantep'teki ders yılının yarısında çıkışımı alarak Anafartalar Akşam lisesine kaydımı yaptırmıştım.

Ankara'da Akşam lisesi birinci sınıfına gidip geliyordum.

Saat 18.00'de Sıhhiye'deki işyerimden çıkar çıkmaz dolmuşla 18.20'de Anafartalardaki Anafartalar Akşam Lisesine gidiyordum...

378. Gaziantep'ten Ankara'ya gelince Ankara'ya uyum sağlayamadım.

Caddeleri hep birbirine karıştırdım.

Bir gün önce batıda gördüğün yapıları bir gün sonra Doğu yönünde görüyordum.

Anafartalar Akşam Lisesinde verilen dersleri anlayamaz duruma geldiğim için dört dersten bütünlemeye kalmıştım,

Oysa, Gaziantep Akşam Ortaokulunda okurken Okul ve Sınıf Birincisi olarak takdirname almıştım...

379. Doğal olarak dört dersten bütünlemeye kalmak alışmadığım bir durumdu.

Dört dersten bütünlemeye kalmak bana yakışmayan bir durumdu.

O sıralar 39 yaşındaydım.

Sınıfın en yaşlısıydım.

Bütün öğrenciler bana "Baba" derdi.

Yaşlanmış olduğumu emekli bir Albay olan tarih öğretmenimiz yüzüme karşı söylerdi.

Bana dönerek: "Şu yaşlı arkadaş kalksın, anlatsın!" derdi...

380. Yaşadığım olaylar yüzünden mi yoksa yaşlandığımdan mı bu durumlara düştüm bilemiyorum...

Çünkü okuduğumu anlayamadığım gibi okuduklarımı da hemen unutuyordum.

Beni bu durumlara düşüren Zekeriya Beyaz ile

Necdet Sevinç'e ilençte bulunuyordum.
Allah nasıl bilirse öyle yapısın diyordum.

İkisinin de başından belâ eksik olmadı.
Biri bıçaklandı, biri kurşunladı.

Elbette bunda benim ilençte bulunmamın rolü olmamıştı.

Bana göre kimsenin ilenci Duası) ile kimseye bir şey olmazdı.

İnsanın başına ne gelirse kendi eylemi nedeni ile gelir...

Söz gelişi,. Öfkesini böyle giderir...

381. Bir gün Sendikamızda Organizatör olarak çalışan Halil Demirel beni odasına çağırdı.

"Kapıyı kapat! Şöyle geç otur.." dedi.

"Haberin olsun Abdullah Baştürk'ün yanına MİT'ten iki kişi geldi.

Senin Sendikada çalışıp çalışmadığını öğrenmek istedi.

O da: "Evet, bizim yanımızda çalışıyor..." demiş.

Onlar da, Başkana: "Nasıl olur da onun gibi komünisti Sendikaya sokarsınız." demiş.

O da: "Komünist olduğuna ilişkin bir bilgimiz yok. Komünistlikle ilgili bir şeyini görmedik..."

"Onu buradan uzaklaştırın..." demişler.

"Merak etmeyin, bir komünistlik yaparsa, hemen uzaklaştırırız..." diyerek onları göndermiş...

Haberin olsun... Aman benim sana söylediklerimi kimseye söyleme...”

Durup dururken benim de başıma bir iş gelmesin boş yere...”

382. Kendisine teşekkür ederek odama döndüm.

O günden sonra başta Genel Başkan Abdullah Baştürk olmak üzere yardımcıları Mustafa Sığan, Ertan Andaş ile Genel Sekreter Hasan Okyar Muhasebe Bölümüne girip çıkararak beni izlemeye başladığını gördüm.

Teker teker geliyorlardı, ikişer ikişer geliyorlardı.

Uzaydan gelmiş biriymişim gibi bana bakıp duruyorlardı..

Sonra da hiçbir şey demeden, dönüp gidiyorlardı.

Ben olaydan haberim olduğu için niçin gelip gittiklerini biliyordum.

Budurumlara alıştığımı için hiç de yadırgamıyordum...

383. Muhasebede benimle birlikte biri bayan olmak üzere beş arkadaşı daha çalışıyordu.

Onlar bir bana bir de bana sessiz sessiz bakıp giden Yürütme Kurulu üyelerine bakıyorlardı.

Malî Sekreter İsmail Özbiçer ki daire başkanımızdı,

O da bana hiçbir şey hissettirmiyor, hiçbir şey demiyordu....

384. Sendikada çok ilginç anılarım oldu.

Bunları da sırası gelince anlatmak iyi olurdu.

Şimdi yeniden Zekeriya Beyaz ile Necdet Sevinç'in yaptıklarına dönelim.

Zekeriya Beyaz ile Neçdet Sevinç bana göre çok

basit olan sorularını inceleyelim.

Onların sordukları bütün sorulara bütün içtenliğimle yanıtlar verirdim

Bildiklerimi olduğu gibi anlatırdım; korkacağım bir şey yok ki... derdim...

385. Bu da topluluğumuzun konukları ile birlikte çektiği fotoğraftır.

386 AV. HAYRİ BALTA'NIN ÖZ GEÇMİŞİ...

1932 yılında Gaziantep'te doğdu. 10 yaşında iken annesi öldü. Babası, eşinin ölümüne dayanamayarak yaşama küstü.

Çocukluğunun kış günlerini Gaziantep'in Tabakhane semtinde; yaz günlerini de Gaziantep'e yakın İbrahimli köyündeki bağlarında geçirdi.

Yaz günlerinin gecelerinde kayan gök taşlarını görünce "Tanrım! Ölen annemi geri gönder!" diye dileklerde bulundu...

Dileklerinin yerine getirilmemesi üzerine sükut-u hayale uğradı ve Allah'ı aramaya başladı...

1945 yılında Gaziantep Lisesi Ortaokul 1. Sınıfı giderken yapılan bir temizlik yoklamasında Türkçe öğretmeni: "Gömleğin kirli, git değiştir gel!" deyince, çok da istediği halde, utancından bir daha okula gidemedi...

Okula gidememesine karşın; okuma ve öğrenme tutkusu ile yanıp tutuştu. Okuyamamış olmasının eksikliğini; günlük gazeteleri, haftalık ve aylık dergilerle kitaplar okuyarak gidermeye çalıştı.

Okuldan koptuğu yıllarda geçimini dericilik, kilimcilik yaparak sağladı... Çalışmaktan artan boş zamanlarında futbol oynadı. Kendisi futbolu değil de futbol kendisini bıraktığı zaman futbol hakemlik kursuna bitirdi...

Stajyer olarak yönettiği ilk maçta taraftarlarca geleneksel tezahürat yapılırca futbol hakemliğini bıraktı.

25 yaşında Gaziantep'te tasavvufçu, tasavvuf müziği ustası olgun insan Dindar Filozof Dr. Emin Kılıç Kale'den; Ahlak, tasavvuf, yaşam ve müzik dersleri aldı... O toplulukta kimi zaman tef vurdu ve kimi zaman da ney (nay) üfledi.

Bu toplulukta "fırınlara girip çıktı", "ölmeden önce öldü", "yeniden doğdu". Bu topluluğa "ölü" olarak girdi "diri" olarak çıktı.

Dünya görüşü nedeniyle kavmiyetçi ve ümmetçi kişilerce hakaretlere ve iftiralara uğrayarak komünistlikten yargılandı.

Yargılama sonunda mahkeme: "Hayri Balta, Atatürkçü ve aydın bir kimsel!" (Gaziantep Sorgu Hakimliği. E. 962. K. 127/16) diye karar verdi. Böylece Türkiye'de mahkeme kararı ile "Atatürkçü ve Aydın" sayılan bir kişi oldu. Ne var ki aklanmasına karşın 10'a yakın işyerinden kovuldu. 10'a yakın ev değiştirmek ve

sonunda Gaziantep'ten ayrılmak zorunda kaldı...

1965 yılında, 33 yaşında iken, Gaziantep Lisesi Akşam Ortaokuluna başladı. 1969 yılında dört yıllık olan bu okulu sınıf ve okul birincisi olarak bitirdi.

Gaziantep Akşam Lisesi 1. Sınıfında okurken "Kavmiyetçi ve Ümmetçi" kişilerce rahat verilmemesi üzerine 11 Mart 1971'de Ankara'ya göçtü.

Gaziantep'ten ayrıldıktan bir gün sonra 12 Mart 1971'de Ordu, yönetime el koydu. Böylece 12 Mart'ın hışmından kurtulmuş oldu. Eğer o tarihte Gaziantep'te olsaydı başına gelecek vardı...

Ankara'ya gelir gelmez Anafartalar Akşam Lisesi 1. sınıfına kaydını yaptırdı ve Genel-İş Genel Merkezi Hukuk Bürosunda yazman, bir süre sonra da muhasebe bölümünde muhasebeci ve daktilo olarak çalıştıktan sonra muhasebe şefliğine getirildi.

Gündüzleri çalıştı, akşamları okula gitti. 4 yıllık Anafartalar Akşam lisesini bitirdikten sonra Ankara Gazi Eğitim Enstitüsü Akşam Türkçe Bölümüne kaydını yaptırmakla derslere gidip gelmeye başladı. 15 gün sonra yaşının geçmiş olduğu gerekçesiyle okuldan kaydı silindi.

Bunun üzerine yılmadı bir yıl da üniversite sınavlarına çalıştıktan sonra 1974'te Ankara Hukuk Fakültesine girmeyi başardı ve hem çalışıp hem okuyarak 1979 yılında Hukuk Fakültesini bitirdi ve bir yıl da staj gördükten sonra 1980 yılında (48 yaşında) avukatlığa başladı.

Hukuk Fakültesi öğrencisi iken, 27 Mart 1977'de, ölüm döşeğindeki babaannesini görmek için gittiği Gaziantep'te, gece yarısı evinin önünde, faşistlerce kurşunlandı... Sağ göğsünden giren kurşun akciğerinin üst lobunu delerek kürek kemiğinden çıktı. 15 gün ağzından kan geldikten sonra "hayatî tehlikeyi" atlatarak yeniden yaşama döndü. Hâlâ zaman zaman

kurşun yarasının acısını hisseder ve düşlerinde yakın mesafeden ateş edilen tabanca sesi ile uyanır...

Avukatlık yaptığı sırada Atatürkçü Düşünce Derneği'nin kurucularından oldu.

İlk iki Yönetim Kurulunda Genel Sekreter yardımcısı olarak görevli iken 11 Mart 1991 tarihinde ağır bir kalp krizi geçirince kalbinin % 70'i çalışamaz bir duruma geldi. ADD'deki görevinden ayrıldı ve doktorların sözü üzerine avukatlığı bıraktı. O günden bu güne değin de evinde yazarlık yapmaktadır...

Yaşamı boyunca emeğinden başka geliri olmadığı için eşi ve dört çocuğu ile geçim zorluğu çekti. Ankara'da iki kış, ailesi ile birlikte, odunsuz, kömürsüz, elektrik sobası ile geçirdi...

65 yaşına kadar yoksul olarak yaşadktan sonra babaannesinden kendisine kalan trilyonlar değerindeki taşınmazları, kendisine yeteri kadarını ayırdıktan sonra, dört kızına bıraktı...

Şu an dört kızından 6 torunu bulunmaktadır. Torunlarından biri Amerika'da bir üniversitede Siyaset Bilimi hocalığı yapmaktadır. Biri de İnşaat Fakültesini bitirmiş olup bir şirkette inşaat mühendisi olarak çalışmaktadır...

Yaşamı boyunca, hastalığında bile, bir Aydınlanmacı olarak düşünce özgürlüğünü, Laikliği ve Cumhuriyetin kazanımlarını korumaya çalışmıştır. Laikliği savunmak için birçok dava açmış ve bu davalardan birinin sonucunda da ATATÜRKÇÜ DÜŞÜNCE DERNEĞİ kurulmuştur.

Gaziantep yerel gazetelerinin, bir ikisi dışında, hemen hemen hepsine günlük yazı verdi. Kimisi kapandığı için, kimisinden de, bir süre sonra, yazılarına yer verilmediği için, ayrıldı.

Ankara'da ise Barış ve Ulus gazetelerinde ve kimi dergilerde yazdı.

Bu günkü tarih itibariyle basılmış 45 kitabı vardır. Bu kitaplar parasız dağıtılmaktadır... (Kitapların listesi aşağıdadır...)

2000 yılından beri www.tabularatalanayalanabalta.com adresli Sitesinde aydınlanma savaşı vermektedir...

Düşünce ve inanışlarından ötürü hakaretlere, küfürlere ve tehditlere karşın; bireyciliğe karşı toplumculuğu, dine karşı bilimi, şeriataya karşı cumhuriyeti, teokrasiye karşı Laikliği, vahye karşı akılı, yaratılış teorisine karşı evrim teorisini, ruhuluğa karşı maddeciliği savunmuştur...

Ne var ki çok az kişi tarafından anlaşılabilmiştir. şimdi bile dinciler tarafından dinsiz; dinsizler tarafından da dinci sayılır...

Av. Hayri Balta, 19.11.2014

387. TABULARA TALANA YALANA BALTA YAYINLARI:

(Alfabetik olarak)

1. Anılar 1: Bir Aydın Adayı
2. Anılar 2: Muhbir ve Tertipilerim
3. Anılar 3: Röportaj ve ...
4. Anılar 4: Son Nokta
5. Anılar 5: Alleben (Kaybolan Cennet)
6. Anılar 6: Emanet (şafık Güvenç Emaneti)
7. Anılar 7: Cahilin Dünyası
8. Anılar 8: Cehaleti Yeniden Doğanlar Bilir
9. Anılar 9: Zilli Kurt'un ırpınışı
10. Anılar 10: Dindar Filozof
11. Anılar 11: İtilmiş Bir Adam
12. Anılar 12: lmsz Yazman
13. Anılar 13: Gaziantep'ten Ankara'ya
14. Atatürk 1: Atatürk Budur
15. Atatürk 2: Atatürk'n Son Mesajı

16. Atatürk 3: Türk Ulusuna Temyiz Dilekçesi
17. Köşe Yazıları 1: Kızmak Yok 1/60
18. Laiklik 1: Laiklerin El Kitabı
19. Laiklik 2: Laikliği Benimsemeden...
20. Laiklik 3: Laiklik Bir Yaşam Biçimidir
21. Oyun 1: Halkevi Çalışmaları ve İki Oyun
22. Öykü 1: Yitmiş Bir Adam
23. Öykü 2: Muzır'dan Kes!..
24. Öykü 3: Cambazlar
25. SSS 1: Sevenler-Soranlar-Sövenler
26. SSS 2: Aşağılık Maymun
27. Şiir 1: Ellerim Ellerim Suçsuz Ellerim
28. Tasavvuf 1: Allah Denince 1/6
29. Tasavvuf 2: Allah Denince 2/6
30. Tasavvuf 3: Allah Denince 3/6
31. Tasavvuf 4: Allah Denince 4/6
32. Tasavvuf 5: Allah Denince 5/6
33. Tasavvuf 6: Allah Denince 6/6
34. Tasavvuf 7: Aydınlanma
35. Tasavvuf 8: Sırların Sırrı
36. Tasavvuf 9: Tanrı'ya Yakınlık
37. Tasavvuf 10: Erenlerin Dünyası
38. Tasavvuf 11: Aydınlara Mektup
39. Tasavvuf 12: Kaygılarım
40. Tasavvuf 13: Kuran'a Akılcı Bir Bakış
41. Tasavvuf 14: İncil'den
42. Tasavvuf 15: Tevrat'tan
43. Tasavvuf 16: Takvimlerden
44. Tasavvuf 17: Misyoner'e Yanıt
45. Tasavvuf 18: Sanal Katılım-Taç'a Atılanlar

TABULARA, TALANA, YALANA BALTA

IRKÇILIĞA, SÖMÜRÜYE, ŞERİATA HAYIR!..

AV. HAYRİ BALTA'NIN ÖZGEÇMİŞİ

1932 yılında Gaziantep'te doğdu. 10 yaşında iken annesi öldü. Babası, eşinin ölümüne dayanamarak yaşama küstü.

Çocukluğunun kış günlerini Gaziantep'in Tabakhane semtinde; yaz günlerini de Gaziantep'e yakın İbrahimli köyündeki üzüm bağlarında geçirdi.

Yaz günlerinin gecelerinde kayan gök taşlarını görünce "Tanrım! Ölen annemi geri gönder!" diye dileklerde bulundu...

Dileklerinin yerine getirilmemesi üzerine sükut-u hayale uğradı ve Allah'ı aramaya başladı...

1945 yılında Gaziantep lisesi Ortaokul 1. Sınıfa giderken yapılan bir temizlik yoklamasında Türkçe öğretmeni: "Gömleğin kirli, git değiştir gel!" deyince, çok da istediği halde, bir daha okula gidemedi...

Okula gidememesine karşın; okuma ve öğrenme tutkusu ile yanıp tutuştu. Okuyamamış olmasının eksikliğini; günlük gazeteleri, haftalık ve aylık dergilerle kitaplar okuyarak gidermeye çalıştı.

Okuldan koptuğu yıllarda geçimini dericilik ve kilimci kalfalığı yaparak sağlamaya çalıştı... Çalışmaktan artan boş zamanlarında futbol oynadı. Kendisi futbolu değil de futbol kendisini bıraktığı zaman futbol hakemlik kursunu bitirdi.

Stajyer olarak yönettiği ilk maçta taraftarlarca geleneksel tezahürat yapılırca futbol hakemliğini de bıraktı.

25 yaşında Gaziantep'te tasavvufçu, tekke ve tasavvuf müziği ustası olgun insan Dindar Filozof Dr. Emin Kılıç Kale'den; Ahlak, tasavvuf, yaşam ve müzik dersleri aldı... O toplulukta kimi zaman tef çaldı ve kimi zaman da ney (nay) üfledi.

Bu topluluğa "firinlara girip çıktı", "ölmeden önce öldü", "yeniden doğdu". Bu topluluğa "ölü" olarak girdi "diri" olarak çıktı.

Dünya görüşü nedeniyle kavmiyetçi ve ümmetçi kişilerce hakaretlere ve iftiralara uğrayarak komünistlikten yargılandı.